

Listopad 2020

Časopis Slezské církve evangelické a. v. • Ročník LXXIII

PŘÍTELEL

PRZYJACIEL

Slezská diakonie

... **vyznání skrze službu**

Obsah čísla připravili zaměstnanci
Slezské diakonie u příležitosti
jejího 30. výročí

2020

*Rok vyznání
a služby*

Instalace pastora Pavla Tasky

Písek u Jablunkova, 13. 9. 2020

Foto: Roman Raszka, Libor Macoszek

Co najdete v tomto čísle

Vyznání a služba. <i>Zuzana Filipková</i>	4
Průkopnické květiny. <i>Miriam Szókeová</i>	4
Konference k 30. výročí SD. <i>Romana Bělová</i>	5, 32
Ocenění zakladatelů Slezské diakonie. <i>Lenka Waszutová</i>	5, 32
Film o SD k jejímu výročí. <i>Halina Pientoková</i>	6
Vděčnost za 30 let služby lidem. <i>Tereza Palátová</i>	7
W służbie Panu i najbardziej szym. <i>Janusz Kozusznik</i>	7
Měli nás poznávat podle lásky. <i>Tomáš Samiec</i>	8
Nie zrozumieliśmy się. <i>Janusz Kozusznik</i>	9
Personální práce... <i>Lenka Waszutová</i>	10
Slezská diakonie a rozvoj služeb v sociální oblasti. <i>Romana Bělová</i>	11
Evangelický den. <i>Romana Bělová</i>	12
Tuzemské dobrovolnictví. <i>Soňa Kantorová</i>	13
Síla milosrdenství. <i>Miriam Szókeová</i>	14
Ne nové já, ale určitě lepší já. <i>Tamari Dzhanlidze</i>	14
Oblast Ostravsko. <i>Renáta Motyková</i>	16
Vděčnost za 30 let sociální práce na Karvinsku. <i>Milana Bakšová</i>	17
Oblast Krnov, Bruntál. <i>Šárka Gaudková</i>	18
Diakonické „ptáčátko“. <i>Gabriela Lhotská</i>	19
Za světlem... <i>Halina Pientoková</i>	20
Betezda v novém kabátě. <i>Romana Bělová</i>	21
Oblast Těšínsko. <i>Dagmar Bystroňová</i>	22
Oblast Třinec, Frýdek-Místek. <i>Petr Wiselka</i>	23
Zmarli księża z Polski	24
Indie: Tlum atakuje chrześcijan	25
Modlitby za domov. <i>Petr Jan Vinš</i>	26
Modlitwa o uzdrowienie.....	26
Wspomnienia matki i córki z powstania 1863 r. <i>Monika Lech</i>	27
Znamení před druhým příchodem Krista. <i>Stanislav Kaczmarczyk</i>	28
Jesteś ważny dla Boga.....	29
Z Biblią na co dzień i Hasło miesiąca. <i>Janusz Kozusznik</i>	29, 30

2020

Rok vyznání a služby

Listopad 2020

Cena jednotlivého čísla: 25,- Kč
Roční předplatné: 240,- Kč

Vedoucí redaktor

Mgr. Janusz Kozusznik

Zástupce redaktora

Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada

Mgr. Roman Brzezina
Bc. Tomáš Samiec, Dipl. Um.
Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura

Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kozusznik

Grafická úprava a sazba

Ing. Jindřich Novák

Vydavatel

Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace

Redakce Přítel – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.
ISSN 1214-1321

Vyznání a služba

Vážení a milí čtenáři, je mi velkým potěšením vás opět pozdravit ze Slezské diakonie. Mám radost, že se v tomto vydání Přítele budete moci dozvědět více o dění ve Slezské diakonii. Přeji vám příjemné chvíle strávené u čtení tohoto čísla.

Pomalu se blíží konec roku 2020, kte-

rý je pro Slezskou diakonii rokem jubilejním. Již 30 let můžeme přinášet světlo, naději, lásku a pomoc potřebným. Svě kořeny však máme zasazeny již o mnoho let dříve. Naše církve na Těšínském Slezsku jako jedna z prvních nezapomněla na křesťanskou sociální službu – diakonii. Důkazem toho je postupný vznik jednotlivých zařízení v různých městech a obcích regionu. Slezská diakonie navazuje na práci našich předchůdců: pastora Karola Kulisze, který v roce 1908 otevřel středisko pro potřebné a sirotky, dále na práci faráře Vladislava Santaria, který vedl zařízení BETEZDA a SAREPTA v Komorní Lhotce, a také na práci Česlava Santaria, který byl jedním ze zakladatelů Slezské diakonie a jejím prvním ředitelem.

Rok 2020 je *Rokem vyznání a služby* a právě v letošním roce si více než kdy jindy uvědomujeme, jak důležitá jsou pro naši práci tato dvě slova – VYZNÁNÍ a SLUŽBA. Na jaře do našich životů bez vyzvání vstoupila pandemie koro-

naviru. Nastalo pro všechny těžké a složité období. Na tuto situaci nebyl nikdo z nás připraven. Nejen v České republice, ale i v dalších zemích se lidé museli naučit žít s mnoha omezeními a museli začít respektovat mnohá nařízení. Avšak lidé v první linii, kterými jsou také pracovníci Slezské diakonie, museli překonat svůj strach a obavy a statečně a obětavě se starali o své klienty každý den. Jsem také velice vděčná, že se již více než 200 dní můžeme ve Slezské diakonii společně setkatvat při večerních modlitbách, Bůh nám dává sílu do dalších dní a přenáší nás přes toto složité období.

Začátkem října jsme měli možnost připomenout si během OS LAV VDĚČNOSTI krásné 30. narozeniny naší drahé Slezské diakonie. Jsem velmi vděčná Pánu Bohu, ale i všem spolupracovníkům, kteří se na oslavách podíleli. Za ten překrásný, požehnaný čas, který jsme mohli společně prožít. Byly to dny velké vděčnosti těm, kdo jsou v první linii nejen v letošní době kovidu, ale celých 30 let, a také našim zakladatelům, dobrovolníkům, klientům a všem, kteří do práce vkládají své srdce. Vám všem patří velké poděkování!

Na závěr bych se s vámi chtěla podělit o jeden citát Karola Kulisze, prvního zakladatele naší diakonie: „*Láska je světlo, které tím jasněji svítí, čím větší ho obklopuje tma.*“ Mým přáním je, abychom si toto světlo a vděčnost zachovali i v dalším období, i kdyby měla být ještě větší tma.

*Zuzana Filipková
ředitelka Slezské diakonie*

Průkopnické květiny

Drahé kolegyně a kolegové, vzácní modlitebníci, v mnoha z nás budou ještě dlouho doznívat dojmy z letošních oslav 30. výročí Slezské diakonie. Ten víkend oslav byl zároveň volebním, byla to ve většině sborů SCEAV také *Neděle díkůvzdání za úrody*, kdy jsme si naposled zazpívali před začátkem nouzového stavu a nových opatření. Pěkné, dojmavé, pokojné momenty... plné vděčnosti, radosti.

Ocenění zaměstnanci a také zakladatelé Slezské diakonie dostali kromě jiného květinu – růži. Zřizovatel Slezské diakonie – Slezská církev evangelická a. v. – blahopřála v osobě biskupa dvěma kyticemi slunečnic. Dlouholetý partner SD z Německa poslal pomyslnou kyticí polních květin s názvem „pionýrské/průkopnické rostliny“, protože takové nerostou všude. Zaujala mě slova pana Gohdeho o těchto rostlinách: „*Průkopnické rostliny nekvetou ke své vlastní kráse a slávě. Jsou tvrdošíjné, bojovné, dovedou se prosadit, hledají si, když není jiného východiska, nové místo, aby tam vzkvétaly a tím zlepšily podmínky pro vše živoucí. Proto: zůstaňte průkopníky života, nepotlačujte sny, nepřestávejte snít!*“ Zní to jako pěkné ocenění všem a současně jako pozvání jít dál.

Jeden z biblických textů, který zněl u příležitosti díkůvzdání za úrody, je jedním z prvních vyznání víry v Boha, které v Bibli nacházíme: „Dnešního dne jste vyznali, že jedině Hospodin je váš Bůh a že ho budete následovat, držet se jeho nařízení a zákonů a poslouchat jeho vůli. A naopak Hospodin dnes potvrdil, že jste jeho zvláštním vyvoleným národem, jak vám slíbil.“ (Dt 26,17-18) Propojila se tak radost, vděčnost, oslava s květinami, služba, vyznání víry...Kéž si takové krásné momenty dlouho pamatujeme. Jsou duševním bohatstvím.

Miriam Szókeová, pastor

Konference k 30. výročí SD

Třicáté výročí Slezské diakonie je významným momentem v životě organizace. Jednou z aktivit provázejících toto výročí byla konference s názvem *Diakonie v kontextu společenských výzev*, která proběhla ve Sborovém centru Hutník v Třinci dne 2. 10. 2020.

Cílem konference bylo diskutovat nad rolí křesťanské sociální práce v rámci společenských změn v České republice i v zahraničí a konference se také zaměřovala na téma jedinečnosti člověka, potřeby místních společenství a přinášení pozitivních změn do systému odborné sociální podpory.

Konference s účastí cca 80 osob měla díky online přenosu dosah na stovky dalších lidí v České republice i v zahraničí. Zahraniční hosté, kteří se měli akce také zúčastnit, zůstali kvůli epidemiologickým opatřením ve svých zemích, ale řada z nich nám zaslala své video pozdravy nebo písemná přání, které nás velmi potěšily. Měli jsme velkou radost, že se konference osobně zúčastnili 3 zástupci vedení Diakonie Polsko, kteří jsou našimi dlouholetými partnery v diakonické službě.

Konferenci zahájila svým vstupem paní ředitelka Zuzana Filipková. Svou účastí nás povzbudili zástupci vedení Moravskoslezského kraje – náměstci hejtmana pan Jiří Navrátil a pan Lukáš Curylo, přidali se k nim také zástupci vedení měst pan Zbyněk Pražák z Ostravy a pan Vít Slováček z Českého Těšína. Úvodní pozdravy zazněly z úst předsedy Dozorčí rady pana Adama Cieslara, biskupa SCEAV pana Tomáše Tyrlika.

Na pozdravy navázaly odborné příspěvky pana Jiřího Jankovského z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a pana Petra Wiselky, vedoucího oblasti Frýdek-Místek, Třinec. Odborný konferenční program zakončila panelová diskuse na téma: *Co nás čeká v následujícím desetiletí?* Tu svými zajímavými vstupy obohatili 3 hosté působící dlouhodobě v sociální oblasti – pan Petr Matuška, paní Jaroslava Krömerová a pan Dan Žárský.

Třešinkou na diakonickém narozeninovém dortu pak bylo oceňování zaměstnanců Slezské diakonie, kteří se dlouhodobě a aktivně podílejí na rozvoji sociál-

ních služeb ve Slezské diakonii. Oceněno bylo z rukou paní ředitelky a předsedy Dozorčí rady 17 zaměstnanců nominovaných vedoucími oblastí.

Celá konference byla ukončena uvedením nové publikace *Slezské diakonie s názvem 30 PROMĚN*, která je slož-

na z 30 příběhů životních proměn našich stávajících nebo bývalých klientů. Publikace ukazuje na to, že pozitivní změna v životě je možná, pokud se pro ni člověk sám rozhodne a má k tomu odpovídající podporu.

Příběhy životních proměn jsou právě tím, co dělá diakonii živou a smysluplnou. Již 30 let pracujeme ve Slezské diakonii s nadšením, poctivostí a odborností, aby se takové proměny mohly stávat skutečností a aby diakonie byla nositelem naděje a pozitivních změn v životech lidí i naší společnosti.

Romana Bělová

Ocenění zakladatelů Slezské diakonie

Ocenění zakladatelů Slezské diakonie - tak zněl název akce, která se uskutečnila 3. 10. 2020. Tato akce byla druhou akcí, která se konala u příležitosti oslav vděčnosti u příležitosti 30 let činnosti Slezské diakonie. Ocenění zakladatelů navazovalo na konferenci s názvem *Diakonie v kontextu společenských výzev*, která se uskutečnila 2. 10. 2020. Obě akce proběhly ve sborovém centru Hutník v Třinci.

Samotné akce provázela velká nejistota v jejich uskutečnění v důsledku epidemiologických opatření a samotné nemoci covid-19. Původně byl plánován koncert u příležitosti 30 let Slezské diakonie. Hudebními tělesy koncertu měli být ženský pěvecký sbor Laudate pod vedení paní Mgr. Aleny Kostkové a Ka Quartet

pod vedením Krystiána Danela. Na koncertu měly zaznít pozdravy tuzemských i zahraničních hostů a hlavním bodem bylo ocenění zakladatelů Slezské diakonie. Bohužel na doporučení města Třince dne 1. 10. 2020 byl koncert zrušen a nahrazen akcí s názvem Ocenění zakladatelů Slezské diakonie. Což nijak nepoznamenalo významnost a grácií tohoto výjimečného okamžiku, protože se zakladatelům dostalo krásného ocenění v doprovodu hudebního kvartetu Ka Quartet.

Na ocenění byl prostor pro promítnutí snímku „30 let cestou vděčnosti“ a také zhlédnutí premiérového spotu, který byl natočený TV Noe jako ohlédnutí za uplynulými 30 lety Slezské diakonie. Velké díky zazněly z úst předsedy představenstva Arnolda Macury a pana biskupa

SCEAV Mgr. Tomáše Tyrlíka jak zakladatelům, ale také všem zaměstnancům. Pan biskup předal paní ředitelce a paní náměstkyni symbolických třicet slunečnic pro zaměstnance jako poděkování za jejich práci. Hlavním bodem programu bylo ocenění zakladatelů Slezské diakonie, které převzali osobně nebo v zastoupení v případě im memoriám. Celá akce byla strimována a i dnes ji je možné zhlédnout na youtube Slezské diakonie.

Ocenění 2. 10. 2020 převzali: Ing. Česlav Santarius, Ing. Adam Ciešlar, Mgr. Jan Waclawek, Ing. arch. Mgr. Karel Ciešlar, Pfr.i.R drs. Miroslav Danys, Jan Stebel, Alois Pasz in memoriám, Mgr. Jan Ciešlar, Leopold Cyroň in memoriám, Mgr. Anna Bystrzycká, Ph.D., Mgr. Jaroslav Kaleta, Ing. Jan Morávka Ph.D. in memoriám a Lumír Svoboda.

Všem zakladatelům upřímně děkujeme. Díky jejich iniciativě bylo možné rozvíjet Slezskou diakonii do podoby dnešních nádherných třiceti let. Nejdříve pod vedením Ing. Česlava Santaria a dnes pod vedením Mgr. Zuzany Filipkové, Ph.D. Velké poděkování míří také ke všem zaměstnancům jak minulým,

tak současným. Díky jejich práci, vnitřní motivaci, schopnosti stále se učit dnes máme Slezskou diakonii na velmi vysoké úrovni mezi poskytovateli sociálních služeb. Ale nezapomínejme na hlavního hybatele tohoto úspěchu. Bez Božího požehnání – marné lidské počínání. S poko-

rou a vděčností obracíme svůj zrak k tobě, Pane Bože, a děkujeme za tvou ochranu a požehnání do každého dne a prosíme o další přízeň pro nás. Ať je naše dílo požehnáno a stane se oslavou tvého jména i v příštích letech!

Lenka Waszutová

Film o SD k jejímu výročí

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.“ (J 1,1-5)

V letošním roce Slezská diakonie vstoupila do svého 30-letého působení. Na počátku byl nápad, pak idea, potom vize, následovala slova a činy... a tak povstala Slezská diakonie - 30 let, 10 950 dní, 262 800 hodin. Všechny tyto

roky, dny a hodiny byly naplněny převšedčením, nadějí, odvahou, požehnáním.

Na konci loňského roku jsme stáli před velkou výzvou, jak těchto 30 let života Slezské diakonie zaznamenat... nápaditě, svižně, živě zmapovat vznik nových slu-

žeb, růst stávajících.... co je k tomu potřeba? Tým ochotných lidí, dobrého kameramana, odvážné lidi, souhlas s filmováním, zpracování námětu... a tak vznikl film o délce kolem 16 minut. Po hlasování dostal film název „30 let cestou vděčnosti“.

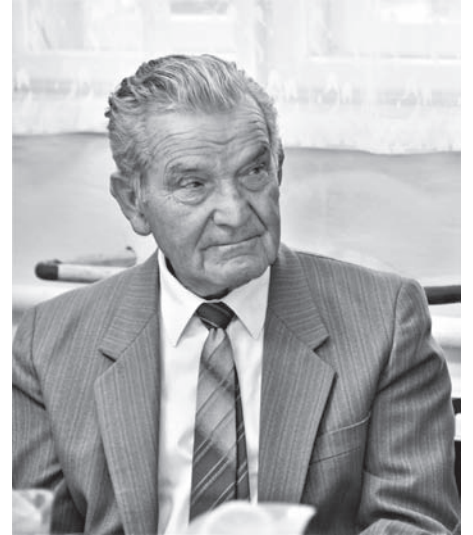
Premiéra filmu Slezské diakonie 30 let cestou vděčnosti se uskutečnila 22. září 2020 v Diakonickém a vzdělávacím centru, kde byla také příležitost k poděkování celému týmu spoluautorů, vedoucím oblastí a školství Slezské diakonie, také kameramanovi Aleši Hrzalovi za veškeré nasazení, úsilí a dobře odvedenou práci.

I vás srdečně zveme k jeho zhlédnutí. Příjemný zážitek.

Halina Pientoková

W służbie Panu i najbiedniejszym

Vděčnost za 30 let služby lidem

Čas neúprosně letí a my si v letošním roce můžeme připomínat 30 let práce Slezské diakonie. Vnímáme to všichni jako nesmírnou vděčnost za to, jak se o naši organizaci Bůh tak dlouhou dobu stará. Obětavá pomoc potřebným, kvalita, radost, vzácnost, kamarádství, poslání, zaměstnání, které bych neměnil, šance se odrazit od dna. To vše a mnohem víc jsou věci, kterými naši zaměstnanci nebo klienti popsali, jak vnímají Slezskou diakonii.

Napříč jednotlivými oblastmi a službami jsme také položili našim zaměstnancům a klientům otázku: „Za co jste Slezské diakonii vděční?“

Klienti našich služeb jsou vděční za to, že se mohli osamostatnit, že mají kde bydlet, za novou motivaci do života, nové pracovní příležitosti, lásku či nová přátelství. Zaměstnanci jsou zase vděční za stabilní pracovní prostředí, za vstřícnost, za křesťanské zázemí, možnost osobního a profesního rozvoje, dobrý pracovní kolektiv, ale především za to, že mohou pracovat na pozici, která je naplňuje srdcem i duší.

Postoj vděčnosti je tedy rozhodnutí, které budeme žít na každý den: ať už v práci, nebo v našich domovech. K tomuto tématu vděčnosti se také pojí krátký příběh. Spisovatel Philips Yancey píše: „Během mé první návštěvy národního parku Yellowstone obklopily zástupy turistů gejzír,

který se jmenuje Old Faithful. Fotoaparáty zamířily jako zbraně, zatímco velké digitální hodiny předpověděly další erupci. Byli jsme v jídelně restaurace a dívali jsme se na gejzír, když hodiny ukázaly, že zbývá poslední minuta. Takže jsme společně se všemi ostatními obědvajícími spěchali k oknu, abychom viděli velkou událost. Dělal jsem „ó“ a „ach“ a stiskli jsme spouště fotoaparátů, někteří dokonce tleskali. Ale když jsem se podíval dozadu, všiml jsem si, že ani jediný číšník se nenamáhal podívat. Old Faithful jim byl natolik známý, že už neměl moc na ně zapůsobit.“

Věříme, že i když nám je Bůh již známý, že nezapomene vnímat to vše, co pro nás dělá. Nezapomínejme na všechny skutečnosti, které pro Slezskou diakonii v uplynulých 30 letech udělal. Přenesl nás přes mnoho náročných období, mohly vzniknout nové služby, postavilo se či zrekonstruovalo mnoho nových budov a také se pomohlo velkému počtu potřebných lidí. Za to všechno chceme vyjádřit vděčnost. V neposlední řadě chceme s tímto postojem vděčnosti žít v naší organizaci i nadále. Na závěr sdělíme jedno z mnoha přání klientů našich služeb: „*Chtěla bych Slezské diakonii popřát mnoho klientů, kteří se nebudou bát využít jejich služeb, protože já jsem se tomu bránila 30 let, ale teď jsem velmi spokojená.*“

Tereza Palátová

To miře, kiedy na łamach innych periodyków przeczytać można ciepłe słowa docenienia naszych zborowników, wolontariuszy zaangażowanych we wszelaką działalność. Takim przykładem człowieka zawsze czynnego dla każdej dobrej sprawy był zmarły 16 października 2019 r. śp. brat Franciszek Przeczek. Wraz z małżonką od lat zajmowali się służbą potrzebującym, siostra Elka służy w ten sposób w dalszym ciągu.

Jako członek Stowarzyszenia Przyjaciół Diakonii Śląskiej stał brat Przeczek u zrodu tej organizacji, a później angażował się w kręgach osób aktywnie wspierających jej służbę. Służył fachową pomocą przy prowadzeniu i naprawach instalacji elektrycznej w niemal wszystkich nowo powstających ośrodkach Diakonii Śląskiej. Organizował wycieczki członków SPSD, wspierał wraz z najbliższymi wszelkimi możliwymi sposobami pracę ewangelizacyjno-misyjną i diakonijną – to było naturalną częścią wyznania jego wiary i świadectwa życia w Chrystusie.

Kwartalnik „Idźcie”, biuletyn Biblijnego Stowarzyszenia Misyjnego z siedzibą w Ustroniu, zamieścił ciepłą notkę na temat państwa Przeczków. Redaktor Anna (Asia) Marcol w słowie wstępnym „Od redakcji” do numeru 96, zima 2020, napisała między innymi:

„Od wielu lat w Biuletynie Misyjnym IDŹCIE piszemy o służbie misjonarzy, głównie polskich, w różnych krajach świata. Czytelnicy mogli śledzić ich życie i służbę oraz wspierać ich modlitwą czy materialnie. Z różnych przyczyn nie o wszystkich mogliśmy pisać. Czasem ze względu na bezpieczeństwo ich samych lub ludzi, wśród których pracowali, czasem po prostu chcieli pozostać anonimowi.

Jednym z takich współpracowników BSM był brat Franciszek Przeczek z Suchej Górnej, ze zboru w Hawierzowie Suchej w Czechach. Kilka miesięcy temu odszedł do Domu w Niebie. Przez wiele lat, wraz z żoną, dostarczali do naszego biura setki par okularów. Zbierali je, czyścili, naprawiali, pakowali, przywozili do Ustronia, skąd (dzięki innym współpracownikom – Markowi i Bożenie Gwóźdź) wędrowały one na Ukrainę, do Mołdawii, Afryki i umożliwiały wielu ludziom czytanie, zwłaszcza Biblii! Jeśli to tylko możliwe, chcemy, poprzez świadectwo o służbie konkretnych osób, zachęcać innych do włączenia się do tego dzieła.”

Rodzina brata Przeczka zareagowała na powyższą wzmiankę następująco:

„Droga redakcjo i miła siostrzo Asi Marcol, serdecznie dziękujemy za wspomnienie w kwartalniku IDŹCIE naszego drogiego męża, ojca i krewnego, pana Franciszka Przeczka! Sprawiliście nam tym radość! Był dobrym i ofiarnym człowiekiem dla rodziny i dla spraw Bożych. Wasz artykuł był dla nas miłym zaskoczeniem. Przesyłamy pozdrowienia z drugiej strony Olzy i życzymy wiele łaski Bożej, zdrowia i nowych pomysłów do dalszej Waszej służby! Elżbieta Przeczek z rodziny.”

Redakcja kwartalnika odpowiedziała kolejnym miłym wspomnieniem służby Zgasłego:

„Kochani, cieszę się, że nasze wspomnienie w IDŹCIE o bracie Franciszku sprawiło wam radość. Bardzo lubiliśmy jego wizyty w naszym biurze w Ustroni! Był oddanym Bogu człowiekiem i z radością, wraz z żoną, służyli swojemu Panu pomagając tym najbardziej potrzebującym. I robili to z serca, z oddaniem, poświęcając wiele czasu na zbieranie rzeczy czy okularów. Wyglądały jak nowe, bo zawsze dokładnie je czyścili i przygotowywali! Są dla wielu z nas wzorem zaangażowanych emerytów, którzy wiedzieli, jak dobrze tę emeryturę przeżyć. Dla Bożej chwały i ku pożytkowi innych. Pozdrawiamy ciepło i serdecznie zza Olzy! © Niech Was Pan Bóg błogosławi. Asia Marcol i zespół BSM.”

Kwartalnik „Idźcie” wydawany przez Biblijne Stowarzyszenie Misyjne, przedstawia bieżące zagadnienia dotyczące pracy misyjnej polskich misjonarzy, informację i prośby modlitewne o różne regiony świata, rozważania biblijne i wiele ciekawych zdjęć. Osoby zainteresowane prenumeratą mogą skontaktować się z redakcją. Dostępne są również niektóre numery archiwalne. Zgodnie z Ustawą o ochronie danych osobowych, redakcja może wysłać biuletyn tylko tym osobom, które wyraziły zgodę na przetwarzanie swoich danych. Zarówno za prenumeratę kwartalnika „Idźcie”, jak i za inne zamawiane pozycje, można zapłacić przelewem na konto stowarzyszenia.

Biblijne Stowarzyszenie Misyjne
43-450 Ustron, ul. Cieszyńska 47
tel. (+48) 338 544 311
<https://bsm.org.pl>

Měli nás poznávat podle lásky

Už mě to vážně nebaví. Je to každý den to samé! Každý den koukám, jak další a další dříve zdánlivě rozumní lidé na svých sítích sdílejí jednu pitomost za druhou. Samé fantastické zprávy, které zaručeně ještě nevíte, protože ti mocní to před vámi tají, ale tady a teď se konečně dozvídáte pravdu. Dříve jsem se tím nechával vytočit a pouštěl jsem se do dlouhých a zbytečných debat. Dnes už to spíše přecházím a říkám si „no potěš, to jsem od tebe, bratře, nečekal“. Pokud takový člověk svůj prostor plní jen takovými zprávami, dám mu „unfollow“ - prostě ho přestanu sledovat.

tokrát nevím, co si o výročí daného kazatele, proroka, influencera či pouličního myslitele mám myslet. Jejich témata byla zcela mimo kruhy mého poznání, mimo koncept mojí víry. Tak třeba různá proctví kolem konce časů, s těmi se roztrhl pytel. Je spousta entuziastických „teologů“, kteří na sítích volají po tom, že konec už je tady. Jestli to je pravda, nebo ne, nevím, možná, Bible něco takového naznačuje. Ale obavy, které to ve mně vyvolává, napětí, že už je tady ten po staletí očekávaný konec, mě paralyzují. Nižak mě to nenakopává k většímu misijnímu úsilí, spíše mě ubíjí, že takovým něja-

Bolí mě, když vidím, že i v naší církvi na sebe nevrážíme.

Na facebooku mám nyní něco přes 2000 „přátel“. Několik stovek už se mi záměrně nezobrazuje, protože obsah jejich myšlí, potažmo života, jsem odmítl dále sledovat. Jejich témata se zdaleka netýkala třeba jen nového světového řádu, spiknutí mocných, adorace sovětského svazu či příčin všech světových pohrom, ale byla to také témata často náboženská. A teď si možná řeknete, proč se straním diskuse o náboženských tématech? Protože čas-

kým vykukům to Bůh zjevil a mně zase ne. A spíše mě to vede k pochybnostem o sobě a o Boží lásce ke mně a připadám si nehodný... Proto záměrně takové informace ze svého života vytěšňuji. Ať už vypadají sebeduchovníji, pokud jsou podány mimo kontext a takovou bulvární formou, sorry jako, mám dost práce. Také v církvích a jejich mediálních prostorech lítá spousta očividných dezinformací. Tak sbohem, kamaráde, věř si,

čemu chceš. Pokud na tom ale postavíš svůj život, potěš Pán Bůh.

Ani jsem ale nevěděl, že si tím utvářím vlastní tvar a obsah víry. Něco si připouštím, něco ne, něčemu věřit budu, jiné odmítnu. Trochu se to podobá formování obsahu víry a vyznání Obecné církve během staletí, kdy koncily označovaly některé myšlenkové proudy v církvi za bludné, heretické a odmítly je. Církev na to měla teology a spoustu času. Já na to mám jen svou hlavu a to, co v ní Bible zanechala, a pár kamarádů, se kterými se o takových věcech občas mohou bavit. Takže si vlastně utvářím obsah svojí víry. Ale pozor, toto děláme všichni! Všichni některým tématům věnujeme pozornost, jiným nezájem. Některé biblické pravdy a akcenty zdůrazňujeme, jiné tolik ne. A proto je mezi námi tolik názorových skupin, které se na sebe někdy mračí. A proto je i tolik církví, byť všechny tvrdí, že vyrůstají z jediného a správného kořene. Lakonicky řečeno, každý věříme, čemu chceme. Kdysi jsem s jedním nevěřícím kamarádem mluvil o víře. Ukončil naše povídání vyjádřením, že mě chápe, ale že nesouhlasí a že každý máme nárok na svoji pravdu. Nad tím jsem se musel zamyslet, protože výrok, že každý má svoji pravdu, slyším často. Je to blbost. Pravda, která popisuje skutečný stav věci,

je vždycky jen jedna, protože věc nemůže nějaká být i nebýt. Každý má ale svoji míru poznání pravdy. Proto můžeme tvrdit, že jedinec, který danou věc popisuje, prezentuje vždy pouze svůj názor, tedy svůj úhel pohledu, kterým pravdu nazírá. A to se mnohým asi nebude líbit, protože svůj život třeba postavili na tom, že pravdu poznali, ať už to znamená cokoliv. Dosadíme-li si za slovo pravda osobu Ježíše, jak se nám mimo jiné v evangeliích sám představuje, nebude těžké připustit, že o této Pravdě také spoustu věcí nevíme. Protože to, co o Ježíši víme, známe jen z evangelií, která jsou celkem stručná a spoustu věcí o Ježíši neříkají. Shodneme se ale na tom, že to, co o něm říkájí, nám stačí.

Víte, je těžké se dívat, jak i v naší církvi jsme si mnozí vybrali své kazatele, kterým nasloucháme s nadšením, i když teprve nedávno přišli, kdo ví, odkud. Tyto naše názorové preference už ale mezi námi vytvářely bariéry. Bolí mě, když vidím, že i v naší církvi na sebe nevrážíme. Že se osočujeme z liberalismu na jedné straně a radikalismu na straně druhé. Vře mi krev, když vidím, jak některé skupiny své názory ostentativně prosazují a dělají z nich prubířské kameny pravověří; souhlasíš, jsi náš bratr, nesouhlasíš, pryč s tebou. Nevěřím svým uším, když slyším,

že někde někteří odmítají poslouchat byť jen kázání pastora jejich sboru, natož napomenutí od něj, protože jej vyhodnotili jako málo duchovního. Ejhle, tak toto měl na mysli Pavel, když psal Timoteovi, že „přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním.“ (2Tm 4,3) A já si vždycky myslel, že tento verš je jen o „těch bezbožných liberálech“. Blbost. Ani v tomto mezi námi není rozdílu. Každý si věří, čemu chce a jak chce, i když je to mnohdy v rozkolu s doktrínou jeho církve. A tak si vaříme příslovečné „eintopf“ svojí víry.

Když o těchto sporech slyším, říkám si, no jo, jsme jenom lidi. Jsme jen hříšníci, které Bůh nazval svými dětmi. Jenže ta hříšná podstata, ta je na nás pořád vidět více než fakt, že jsme byli adoptováni do Boží rodiny. Ježíš to ale chtěl jinak. Měli nás poznávat podle lásky. Co asi uvidí lidé mimo církev, když se dozvědí, že Boží děti, královské kněžstvo, ambasadoři Boží lásky ve světě sami mezi sebou postrádají lásku k těm, kdo mají v něčem jiný názor? Měli jsme být reprezentanty „unitas multiplex“ - jednoty v rozmanitosti. Jaký je ale obraz naší církve nyní?

Kamenů už bylo hozeno dost. Kdo ale první zavolá: „Pojďme činit pokání!“

Tomáš Samiec

Nie zrozumieliśmy się

Otrzymałem list od Czytelnika, który „zasmucony z powodu strony tytułowej” październikowego numeru naszego czasopisma sugeruje, że jest to propagowanie tatuaży i innych praktyk, z którymi jako chrześcijanin się nie zgadza. Pierwotnie list ten miał być opublikowany na łamach niniejszego numeru „Przyjaciela”, jednak po otrzymaniu poniższej odpowiedzi Autor odstąpił od swego żądania. Pozwalam sobie jednak moje wyjaśnienie opublikować, zdając sobie sprawę, że podobne wątpliwości może mieć więcej naszych P. T. Czytelników.

Nasz Czytelnik pisze swój list jako „przyjaciel Przyjacielowi”. Stąd forma mojej odpowiedzi. Niech to będzie przy okazji ciąg dalszy dyskusji na temat numeru, związany z Rokiem Wyznania i Służby. Oto, jaka była moja reakcja na niesłuszny zarzut zawarty w liście.

Drogi Przyjacielu, nie zrozumieliśmy się! Dla mnie wymowa zdjęcia zamiesz-

czonego na stronie tytułowej poprzedniego numeru naszego miesięcznika jest jednoznaczna i nie przypuszczałem, by ktoś mógł je zinterpretować inaczej – ale widocznie jednak nie jest to dla naszych Czytelników aż tak jasne. Temat numeru został sformułowany nieco prowokacyjnie: „Bez SCEAV na świecie?”, bowiem celem przyczynków w nim zamieszczonych było pobudzenie do myślenia nad naszą tożsamością i tym, co znaczy ona w dzisiejszym kontekście, w naszym kontekście – i czy ją tak naprawdę rozumiemy, czy o niej świadczymy naszym życiem, czy jesteśmy w tym czytelnicy. Fotka wydawała mi się w tym względzie adekwatna: mówi bowiem o ludzkim, bardzo nieraz powierzchownym rozumieniu różnych znaków, których na co dzień używamy, nosimy je na swoim ciele w formie dodatków do garderoby – ale czy rzeczywiście rozumiemy, co te symbole komunikują? Czy stoimy po ich stronie, czy są one wyrażeniem naszego wnętrza, serca, przekonania? Dla mnie to jednoznaczne wo-

łanie przeciwko powierzchowności tego, co nazywamy wiarą lub wyznaniem. Ktoś może nosić czy nawet obnosić się z krzyżem wyobrażonym w jakiegokolwiek formie artystycznej lub quasi-artystycznej, ale czy nosi krzyż Chrystusa w swoim sercu? Czy jego życie i jego ciało jest – jak o tym pisze apostoł Paweł – świątynią Ducha Świętego, życiem oddanym Chrystusowi, czy też tylko część jego wyglądu, dizajnu, jest miejscem oddanym nie do końca dobrze rozumianemu znakowi?

Nie chciałbym w tym miejscu wchodzić w dyskusję o tatuażach, bo moim zdaniem trochę nie o to chodzi w wymowie rzeczony fotografii. Nie znam się na tatuażach, ale nie wydaje mi się, by ktoś jedynie do zdjęcia, być może przy jakiejś okazji (kto wie czy nie 500-leciu Reformacji?) tatuował sobie Różę Łutra na rękę. Mam wrażenie, że to tatuaż zmywalny, rodzaj rysunku – a to przedstawionemu przeze mnie rozumieniu dodaje jedynie pikanterii: czy zatem wyznanie, które wyniosło się z domu rodzinnego, jest tylko „wiarą przodków” i w każdej chwili, w zależności od okoliczności, można je zmienić, zmyć niczym taki rysunek, usunąć niczym niepotrzebny balast, wymazać ze swojej tożsamości? Nie być już dłużej „śląskim ewangelikiem wyznania augsburskiego”? Czy też może chodzi o coś więcej, o to co wyryte jest na sercu i we wnętrzu człowieka, co go kształtuje i ma wpływ na całe jego życie i postępowanie. Bo jeżeli ta druga okoliczność jest prawdziwa, to chyba mamy co przekazać

Fotka mówi o bardzo powierzchownym rozumieniu różnych znaków...

temu światu, pośród którego żyjemy i ludziom, między którymi zostaliśmy postawieni. Mamy czym ich ubogacić, mamy o czym opowiedzieć i zaświadczyć. Tylko trzeba wiedzieć, kim się jest. Pogłębić to swoje zrozumienie, dojść do jego sedna. I o tym trafnie moim zdaniem piszą autorzy poszczególnych przyczynków, nieraz zadając Czytelnikowi niewygodne nawet pytania, by go zachęcić do przemyśleń i pogłębienia swojej wiary oraz wyznania.

Był czas, kiedy na okładkach „Przyjaciela” zamieszczaliśmy zdjęcia pięknej naszej przyrody, według pór roku (ten styl jest mi najbliższy, nie tylko dlatego, że nieraz były to moje zdjęcia, a najczęściej autrostwa mojej żony), innym razem fotografie naszych kościołów (które po czasie ktoś z rady redakcyjnej „obsmiał”, że to wygląda jak czasopismo dla

architektów), w Roku Młodzieży przystałem więc (nie zawsze bez bólu) na prowokacyjne zdjęcia nadesłane przez młodych, w tej chwili staram się wybierać pewne detale, które w jakiś sposób korespondują z tematem danego numeru. Zasada jest ta, żeby okładki danego rocznika, kiedy rozłoży się je obok siebie, nie różniły się stylem, w jakiś sposób stanowiły całość. A taki dobór jest niełatwy, bowiem im bardziej „duchowy” temat, trudniejszy do uchwycenia w formie obrazu, tym trudniej znaleźć odpowiednie zdjęcie – przede wszystkim, żeby było odpowiedniej jakości i wielkości, żeby postępować w zgodzie z prawami autorskimi... Najczęściej korzystamy z serwerów zamieszczających darmowe zdjęcia wolne od praw autorskich, czasami zdarza nam się jakąś fotkę kupić, choć z oczywistych względów zdarza się to naprawdę wyjątkowo. Tak czy inaczej, za dobór fotografii na okładkę „bijcie” mnie, bo to ja najczęściej podejmuję ostateczną decyzję w tej kwestii. A bynajmniej nie jest moim zamiarem kogokolwiek zgorszyć... Jeżeli ktoś ostatnią okładkę źle zrozumiał albo naruszył ją czyjąś estetykę, szczerze przepraszam. Osobiście nie lubię zbliżeń części ciała, nie zawsze są one estetyczne – pamiętam jakie poruszenie spowodowała przed laty okładka książki ze zbliżeniem twarzy (a przede wszystkim owłosionego ucha) jednego z przezacnych naszych działaczy kościelnych... Sam być może bym takie zdjęcie dopuścił, gdybym pozycję wydawał – ale tym razem ciągi

oburzenia spadały na kogoś innego... No cóż, trzeba uważać.

Do kwestii tatuaży nie trzeba zaś – moim zdaniem – wracać, bo nie jest to temat aż tak godny uwagi... Pisaliśmy na ten temat na łamach naszego czasopisma, była burzliwa dyskusja, kto chce może wrócić do numerów z roku 2018. Nie wydaje mi się, by było trzeba propagować pewne tematy, roztrząsając je nawet w dobrej wierze. A jeżeli komuś mogło przyjść do głowy, że poprzednia okładka by mogła być propagacją tatuaży – mam nadzieję, że powyższym wyjaśnieniem takie przypuszczenia rozwiązałem. Co bynajmniej nie znaczy, że potępiam ludzi, którzy w ten sposób chcą coś wyrazić, coś o sobie powiedzieć – ale to po prostu nie moja estetyka...

Janusz Kożusznik, redaktor naczelny

Personální práce ruku v ruce s kvalitou sociální služby

Za kvalitou sociálních služeb stojí vždy lidé. Výběr zaměstnanců je v tomto ohledu zásadní, protože vybíráme člověka k člověku. Za výběr a kvalitu zaměstnanců jsou zodpovědní jak personalisté, tak ve finálním rozhodnutí vedoucí zaměstnanci. Pro práci s klientem jsou jistě zásadní znalosti z oblasti sociální práce, ochota učit se, empatický přístup ke klientům i další dovednosti, ale neméně důležité jsou také hodnoty a postoje uchazeče. Což platí pro všechna pracovní místa ve Slezské diakonii. Hlásíme se ke křesťanským hodnotám, které jsou charakteristické pro kulturu naší organizace. Vedoucí zaměstnanci jsou jejími nositeli, ale také i personalisté a v konečném důsledku v přístupu k práci lidem i každý zaměstnanec. Díky dlouholetě dobře fungující spolupráci se školami i dalšími institucemi je personální práce obohacena o zajímavé projekty a aktivity, a tak máme možnost objevovat talenty již mezi mladými studenty na školách.

Obecně lze říci, že personální práce je krásná práce, která před personalisty i vedoucími zaměstnanci klade nejednu výzvu. Důležitá je schopnost celoživotního učení se, hledání a řešení správných přístupů k lidem, ale i porozumění sobě samému. Arthur C. Clarke v jednom ze svých citátů řekl: „*Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.*“ Bez překážek není ani každodenní práce personalisty ani vedoucích zaměstnanců.

Personální práce je především o práci s lidmi a komunikaci s nimi. Slezská diakonie je významný poskytovatel sociálních služeb v Moravskoslezském kraji. Za celou dobu svého působení ušla velký kus cesty s obrovským úspěchem a značnými změnami v kvalitě života našich uživatelů.

Ohlédněme se...

Začneme tím, co se nezměnilo. Po celou dobu fungování naší organizace se kladl důraz na odpovědnost za kvalitu lidí, kteří poskytují sociální služby. Jak již bylo uvedeno, všichni vedoucí zaměstnanci, ale i personalisté jsou si po celé roky vědomi, že jedině člověk, který má schopnosti, dovednosti a vysokou vnitřní motivaci pracovat s potřebnými lidmi, může odpovědně přinášet světlo do života potřebným v duchu našeho motta. Současně se po celou dobu kladl velký důraz na vzdělávání zaměstnanců a jejich rozvoj, a to i v době, kdy nebyly podmínky na vzdělání stanoveny v zákoně o sociálních službách. V rámci možností se personální práce, práce se zaměstnanci rozvíjela a byly vyhledávány příležitosti, které ji posouvaly.

Růst Slezské diakonie, požadavky na vedení lidí si vyžádaly v loňském roce zavedení personálních procesů, kterými se sjednotil přístup k personálním činnostem, zejména v oblasti nábory a výběru lidí, adaptaci a hodnocení zaměstnanců. Po téměř 29-letém fungování organizace se tak změnila personální práce, v uvedených aktivitách takřka za jeden a půl roku. Stalo se tak nejen v oblasti nastavení personálních procesů a pravidel fungování personální práce, předávání a toku informací, ale především také změna spočívá v postupné digitalizaci personální agendy. Personální práce znamenala přerod především v zavedení systémovosti a nastavení pravidel ohledně uchovávání osobních údajů v souvislosti s GDPR. V dnešní době je důležité rozvíjet značku organizace, a to i v oblasti personální práce. K personální práci patří i snaha přibližovat sociální práci, lidí v oboru a jejich role laické i odborné veřejnosti. Pro tyto účely byla vytvořena skupina Kariéra a Nabídka práce ve Slezské diakonii, kde jsou sdíleny různé příspěvky ze života zaměstnanců, nabídky práce prostřednictvím sociálních sítí jako je facebook.

Závěrem...

Úspěšnost sociálních služeb je přímo závislá na kvalitě lidí. Není jiného kritéria. Nejen samotná poskytnutá služ-

ba, ale i takové ukazatele jako efektivita, nákladovost, návaznost služeb je spojena se schopnostmi lidí a jejich jednáním. Jsme hrdí, že Slezská diakonie má obrovský počet zaměstnanců, kteří svou práci vykonávají srdcem, ve smyslu služby bližnímu, jsou hrdí na svou práci a zaměstnavatele. Děkujeme všem zaměstnancům současným i bývalým za jejich práci, ale také dobrovolníkům, kteří svůj osobní čas nezištně věnují druhým lidem. Je třeba na rovinu říci, že marné lidské počínání bez Božího požehnání. Jinými slovy patří velké poděkování Pánu Bohu, že nás zaměstnance po celou dobu provázel, žehnal naší práci, stál při zaklada-

telích Slezské diakonie, vedl prvního ředitele Slezské diakonie Ing. Česlava Santaria a rovněž stojí při současné ředitelce Mgr. Zuzaně Filipkové, Ph.D., ale také při všech vedoucích zaměstnancích a dalších zaměstnancích a dobrovolnících, díky nimž naše organizace pomohla a pomáhá tisícům lidí, kteří se ocitli v sociální nouzi.

Lenka Waszutová

Slezská diakonie

Slezská diakonie a rozvoj služeb v sociální oblasti

Když v roce 1990 pan ředitel Česlav Santarius startoval práci Slezské diakonie v rámci první poradenské služby AGAPE v Karviné, asi jen stěží by někoho napadlo, že tato organizace vyroste do současných 111 registrovaných sociálních služeb, které slouží více než 8 500 klientům ročně a podílí se na nich více než 1000 zaměstnanců a kolem 200 dobrovolníků. Působíme téměř v celém Moravskoslezském kraji a také v kraji Jihomoravském. Je to Boží požehnání, které provázelo a stále provází práci Slezské diakonie již třicátým rokem, a je to také výsledek poctivé práce, ochotné služby pracovníků a kvality poskytovaných aktivit. Mnohé lidské životy se tak mohly proměnit, řada lidí mohla najít půdu pod nohama a zázemí pro svůj další život s důstojností.

Ve Slezské diakonii provázíme lidi se zdravotním znevýhodněním, seniory, rodiny s dětmi, osoby bez přístřeší a další lidi, kteří se nacházejí ve složité životní situaci. Za roky naší činnosti jsme vstoupili do řady oblastí – ať už to byla podpora lidí s postižením v tom, aby nemuseli žít život v ústavech, nebo se jednalo o rozvoj potravinové a materiální pomoci lidem v nouzi či šlo o budování sítě škol a návazných služeb pro děti a mladé lidi s postižením, vždy jsme odpovídali na aktuální potřeby v místních společenstvích na úrovni obcí/měst nebo na úrovni kraje.

S přijetím zákona o sociálních službách v roce 2007 se mnoho činností v sociálních službách pojmenovalo a legislativně ukotvilo. Nejinak je tomu v oblasti kvality, na které pracujeme systematicky od roku 2004, ale právě se zákonem o sociálních službách se staly standardy kvality sociálních služeb povinnou součástí naší práce. Kvalita poskytovaných služeb je pro nás nesmírně důležitá a ve Slezské diakonii vytváříme řadu vzdělávacích a podpůrných aktivit, abychom kvalitu posouvali dále, a máme nastavený také kontrolní systém, který ověřuje, jestli je naše cesta správná.

Vstupujeme do dalších let naší služby a ráda bych zmínila několik aktuálních věcí, kterými žijeme v souvislosti s vývojem v naší společnosti. Již několik let jsme aktivně zapojeni do oblasti podpory lidí s duševním onemocněním, a tak navazujeme na reformu psychiatrické péče, která v České republice aktuálně probíhá. Stále se věnujeme podpoře lidí se zdravotním postižením v tom, aby mohli žít smysluplný a co nejvíce samostatný život, včetně např. pracovního uplatnění. Děti a mladí lidé s postižením mohou využívat našich speciálních škol, ale také odborných terapeutických služeb pro děti s poruchou autistického spektra.

Před 3 lety jsme se aktivněji pustili do služeb pro osoby se závislostí a cho-

díme jak do terénu, tak provozujeme terapeutickou komunitu pro děti a mladé lidi užívající návykové látky. Je to práce nelehká, ale spatřujeme v tom smysl, abychom ukázali mladé generaci jiné možnosti, jak mohou trávit svůj život, a pomohli jim dostat se z pasti závislostí.

V oblasti péče o seniory provozujeme jak pobytové služby SAREPTA Komorní Lhotka a SILOE Ostrava, tak se věnujeme podpoře v terénu a rozšiřujeme např. osobní asistenci. Již několik let také úspěšně realizujeme projekt na podporu pečujících osob a nabízíme radu, podporu, praktickou pomoc i potřebné vybavení těm, kteří se rozhodli pečovat o svého blízkého. Aktivně řešíme téma péče o lidi s demencí, protože vidíme, jak rychle roste potřeba podpůrných služeb.

U osob bez přístřeší řešíme komplexnější podporu ve složitostech jejich života a věnujeme se také oblasti sociálního bydlení. Také rodiny s dětmi čelí řadě problémů (zadluženost, ztráta bydlení, závislosti), přes které se je snažíme převést a podpořit je ve změně.

Věnujeme se inovacím, rádi se učíme nové věci a přenášíme je do naší praxe a sdílíme také své zkušenosti nebo čerpáme nové znalosti v rámci partnerské spolupráce se zahraničím. Jsme členy řady asociací v ČR i zahraničí, kde máme možnost učit se i předávat.

Bylo by toho hodně, co bychom s vámi mohli sdílet, protože život v diakonii je pestrobarevný – přináší řadu výzev, náročných situací a také radostí – je to život nesoucí světlo do života potřebným a já jsem velmi vděčná za to, že Bůh je v naší službě přítomen a může být zdrojem pro naši práci a službu v osobní i profesní rovině.

Romana Bělová

Evangelický den

Každoročně organizovaný Evangelický den měl v letošním roce poupravenou podobu: konaly se totiž evangelické dny v jednotlivých seniorátech 20. září v rámci seniorátních bohoslužeb. Protože rok 2020 je ve Slezské církvi evangelické a. v. i ve Slezské diakonii Rokem vyznání a služby, evangelické dny provázela právě tato témata. Z pohledu vyznání byl letošní ročník výjimečný 490. výročí vydání Augsburského vyznání.

Slezská diakonie se i letos zapojila do programu a zástupci vedení Slezské diakonie sdíleli svá svědectví a informace ze života organizace, a to také u příležitosti 30. výročí organizace. Letošní rok je specifický a náročný v souvislosti s pandemií koronaviru, proto řada svědectví nebo prezentací směřovala právě k tomuto tématu.

Zástupci vedení Slezské diakonie – paní ředitelka, paní náměstkyně, vedoucí oblastí i někteří vedoucí služeb přinášeli také výzvy k modlitební podpoře pro další činnost diakonie, ale především sdíleli velkou vděčnost za 30 let, kdy může Slez-

ská diakonie stát ve službě potřebným lidem, kdy může provázet tyto osoby a přinášet naději a světlo evangelia do naší společnosti.

Děkujeme všem sborům za milé přijetí v rámci seniorátních slavností, za projevový zájem a podporu našim aktivitám.

Romana Bělová

Tuzemské dobrovolnictví

Vánoce v Nemocnici Třinec

Dobrovolníci Slezské diakonie už více než půl roku nemohou za klienty Oddělení sociálních lůžek v Nemocnici Třinec, p. o. Klienti jsou izolováni od okolního světa a my hledáme způsoby, jak je potěšit alespoň na dálku. Pojdme jim zútulnit jejich pokoje a zpříjemnit adventní čas. Vyrobté sami vánoční dekorace, ozdoby, výzdobu do jejich pokojů, oken, na chodbu a rozšířte takto řady našich dobrovolníků alespoň na dálku. Všechny vlastnoručně vyrobené ozdoby předáme nemocnici a jistě potěší všech 21 klientů sociálních lůžek. Zapojit se můžete až do 30. listopadu 2020. Fotografie z vyzdobených prostor zveřejníme na web stránkách Slezské diakonie.

Kontaktujte Dobrovolnické centrum:
Monika Banotová
m.banotova@slezkadiakonie.cz
tel.: 734 516 300

Mobilní Kavárna U Lidušky

Dobrovolnické centrum Slezské diakonie i přes obtížnou situaci spojenou s pandemií covid-19 realizuje letos díky svým dobrovolníkům řadu projektů a aktivit, které pomáhají nejen klientům pobyto-

vých zařízení Slezské diakonie, ale například také v Nemocnici Třinec. „Kavárna U Lidušky“ je jedním z oblíbených dobrovolnických programů. Posezení u šálku kávy, čaje nebo horké čokolády doprovázeno zajímavým programem je milou společenskou událostí nejen pro klienty, ale i naše dobrovolníky, kteří občerstvení připravují a dělají společnost. Za omezeného počtu dobrovolníků a přísných hygienických opatření se nám podařilo v létě realizovat několik kaváren.

Kavárnu U Lidušky v SAREPTĚ Kormorní Lhotce, domově pro seniory, obohatil program hudební dvojice „K&K Duo“, tedy akordeonistky Marcely Halmové Kysové a klarinetisty Zbigniewa Kalety. Duo ze svého repertoáru vybralo exotické rytmy, klasiku i lidové skladby, které nakonec sklidily největší úspěch.

Kavárna v domově pro osoby se zdravotním postižením HOSANA Karviná se nesla v duchu elegantní vídeňské kavárny. Krásné letní odpoledne strávili klienti v zahradním altánku, kde se podávala káva a čokoláda se šlehačkou a k tomu zazněly známé klavírní skladby, které odehrála nevidomá dobrovolnice Pavlínka pod vedením své učitelky Pavly.

Mobilní Kavárna U Lidušky se zastavila také v domově pro osoby se zdravotním postižením EBEN-EZER Český Těšín, kde čas u šálku výborné kávy zpestřila temperamentní zpěvačka KaCZi. Její energické písničky, hra na klavír, kytaru, ukulele a akordeon od začátku nadchly všechny klienty a nikoho nenechaly dlouho sedět. Krásné letní počasí nám dopřálo uspořádat i setkání s klienty chráněného bydlení ARCHA Český Těšín. Posezení u kávy klientům přišli zpestřit tanečníci Petr a Hanka, kteří předvedli tance v rytmu swingu. Milí tanečníci zapojili do tance i naše klienty a naučili je základní krok charlestonu.

Pro případ zhoršené epidemiologické situace a zákazu osobního kontaktu máme připravené video kavárny a kavárny na dálku, kdy klientům zavezeme hygienicky balené občerstvení a předáme pozdravy a drobné dárky od našich dobrovolníků. Děkujeme takto všem našim dobrovolníkům, kteří již během léta natáčeli video pozdravy pro naše klienty.

Vyzýváme všechny, kteří by se chtěli stát součástí dobrovolnického týmu, zapojte se, a můžete tak přinášet radost a povzbuzení nejen klientům, ale i sobě. Pokud máte chuť, jste členem zájmového spolku, umíte zpívat apod., natočte krátké zajímavé video a připojte pozdrav! Můžete napsat pozdrav na hezkou pohlednici, rádi je předáme našim klientům. Zapojte se do akce na tvorbu vánoční dekorace pro klienty Oddělení sociálních lůžek v Nemocnici Třinec! Připojte se do dalších programů, jako je např. doučování dětí na dálku.

Kontaktujte Mobilní dobrovolnické Kavárny U Lidušky:
Marcela Faltová
kavarny.dc@slezkadiakonie.cz
tel. 734 891 827

Kavárna, stejně jako další dobrovolnické aktivity, jsou realizovány díky dotační podpoře Nadačního fondu Tesco a spolufinancovány z rozpočtu Moravskoslezského kraje v rámci projektu Dobrovolnictví - příležitost pro jednotlivce a společnost 2020 a Mobilní Kavárna U Lidušky a U Jarušky.

Soňa Kantorová

Síla milosrdenství

U příležitosti 30 let činnosti Slezské diakonie si opět uvědomujeme, že milosrdenství má svou sílu. Pro mnohé z nás notorický známý biblický příběh o milosrdném Samařanovi ukazuje nadčasově na několik krásných diakonických momentů. Uvedu na tomto místě dva verše z tohoto příběhu: „*Nakonec přišel jeden muž ze Samaří. Když uviděl zraněného, bylo mu ho líto. Zapomněl na starou nenávist mezi Židy a Samařany, ošetřil přepadeného a zavázal mu rány. Pak ho posadil na svého mezka, zavedl do hostince a tam o něho pečoval.*“ (L 10, 33-34)

U zraněného člověka se nezastavují ti, o kterých bychom to čekali. Zastavuje se u něho člověk ze nepřáteleného etnika - Samařan. Takovou obyčejnou až druhořadou bytost si Pán Bůh použije ke konkrétní službě potřebnému. On pocítí soucit a je pohnut ke konkrétní činnosti.

Při vzniku diakonického díla na Slezsku, kdy lidé trpěli následky průmyslové revoluce, se na našem území objevuje člověk, pastor Karel Kulisz, který má soucit s lidmi a jeho milosrdenství ho vede ke konkrétním skutkům. Zakládá sociální, diakonické ústavy pro potřebné.

Kousek dál žije žena Kristína Royová, která je vedena Boží láskou a milosrdenstvím k lidem. Zakládá společně se svou sestrou Marií sirotčinec ve svém okolí.

To jsou jen dva příklady lidí, kterých výročí jsme si letos připomínali (80. výročí smrti Karola Kulisze v koncentračním táboře v Německu a 160 let od narození Kristíny Royové na Slovensku). Oba z nich byli a zůstávají inspirativními vzory diakonické služby, která se vyznačovala milosrdenstvím. Jsou to jednotlivci a můžou to být i skupiny lidí či celá or-

ganizace, která se nechá zasáhnout Boží láskou a projevuje milosrdenství konkrétními formami pomoci v sociální oblasti.

Biblický Samařan **odložil stranou nenávist**, která panovala mezi jeho národem a Židy. Díky tomuto „odložení“ či „překročení“ mohl udělat dobrou věc směrem k potřebnému člověku. Kdyby zůstal ve své frustraci, vzteku nebo smutku nad situací, která panovala mezi nepřátelými stranami, neudělal by nic. Pohltilo by jej to, paralyzovalo. On však naopak byl schopen to špatné odložit, a tak uviděl před sebou to podstatné: člověka v potřebě.

Zakladatelé diakonie zřejmě také **potřebovali překonat různé reakce nepochopení** či nepřejčnosti od různých skupin lidí na svém území. Sestry Royové ve své diakonické službě překonávaly ve své době nepochopení i ze strany vlastní církve. Dobré dílo Slezské diakonie si za svých 30 let také zažilo hodně překážek i nepochopení od různých lidí.

Všimněme si, že Samařanem poskytnutou pomoc bychom dnes mohli nazvat „akutní intervencí“. Využil své možnosti (zraněného posadil na svého mezka) a **následně vyhledal návaznou podporu** (zavezl ho do hostince). Znamená to, že v poskytování služby nezůstal sám a zapojil také místní „komunitu“. Na diakonické dílo pastora Kulisze navázali další generace a Slezská diakonie se dodnes hlásí k jeho odkazu. Jak je důležité nezůstat ve službě osamocen, ale zapojit místní společenství a podělit se o poskytování péče a podpory. To platí v rodině a také v sociálních službách.

Nakonec, velice důležitým postojem je nevzdát se. Nevzdal to Samařan, nevzdal to pastor Kulisz, nevzdaly to sestry Royové. Slezská diakonie také nevzdala své dobré úsilí podpory lidem, kteří tu podporu potrebovali a potřebují. Mnoho lidí se zapojilo, přidalo ruku k dílu, přimlouvalo se v modlitbách. A dělají to dodnes. U příležitosti 30. výročí můžeme s pokorou a vděčností vyznávat: „Až k tomuto místu nám Hospodin pomáhal.“ (1S 7,12) A z Boží milosti, v touze projevovat milosrdenství potřebným jdeme dál. Přidejte, prosím, svou přímou modlitbu za sílu milosrdenství v dnešních časech, za každý projev služby lásky ve svém okolí i ve světě a za celou Slezskou diakonii. Vřelé díky všem.

Miriám Szókeová
pastor

Ne nové já, ale určitě lepší já

Příběh o cestě INVY ve Slezsku

Mám ve zvyku zamilovat se na první pohled. Nemohu si pomoci, není to něco, co bych si přála. Jsem posedlá kontrolou nad svým životem, plánováním a tím, jak se věci kolem mě dějí.

Prvních 30 let bylo vše dobře naplánováno. Nejdříve mou rodinou, později jsem si to řídila já, samozřejmě jsem to musela s někým nejdříve konzultovat. Musím přiznat, že vše šlo celkem dobře. Vždy jsem patřila mezi nejlepší a nejbystřejší, oblíbené dítě ve škole, jedna z nejlepších studentek na fakultě, ambiciózní a iniciativní člověk, který vždy touží po nových a vyšších cílech. Nebudu se zde nijak vymlouvat ani někoho obviňovat, takže to uvedu následovně: Ve svých 29 letech jsem byla naprosto zlomená, vyčerpaná a jakoby bez dechu. Nemohla jsem s tím nic dělat. Jen úplně změnit svůj život od základů, úplně nový začátek, pokud jsem chtěla přežít. Pár clicků online a v mé hlavě se začal rodit plán. Potřebuji se někam odstěhovat, dočasně, převrátit život vzhůru nohama. Jsem obyvatelekou velkého města – potřebuji místo, kde bude pár tisíc obyvatel. Žiji daleko na severu, protože nesnáším teplo – potřebuji, aby to místo bylo v mírném klimatickém pásmu. Mluvím pěti jazyky – proč se naučit něco nového, něco jedinečného a výhodného?

INVY se svým letákem Slezské diakonie se zdálo tak atraktivní a hlubokomyšlné. Hned se mi to líbilo. Prošla jsem si požadavky a zjistila, že bych mohla být vhodným kandidátem. Přihlásila jsem se a do dvou týdnů jsem měla svůj první Skype pohovor. Byla jsem tak nervózní, že jsem si vzala půl dne volno, abych měla nějaký čas dostat své pocity pod kontrolu. Myslím, že jsem byla dobrá, ale člověk, který pohovor vedl, se nezdál být ohromený a řekl, že mi dá vědět. O dva týdny později jsem dostala potvrzení a pokyny. Byla jsem tak nadšená, že jsem nahlas vykřikla radostí. Mí kolegové začali mít podezření, ale já se o tom s nimi nepodělila. Bylo to mému srdci nejdraž-

ší tajemství. Tehdy začalo mé mučení s vízem. O čtyři dlouhé a neklidné měsíce později, přesně před rokem, jsem vyšla z konzulátu s jistotou, že strávím dalších 10 měsíců v České republice. Časy před koronavirem byly mnohem jednodušší, co se týče plánování. Skončila jsem v práci ten stejný den. Vytvořila jsem si seznam toho, co si musím zabalit a letěla do Prahy. Pět hodin poté, co jsem přistála, jsem vystoupila z vlaku v Českém Těšíně a vzali mě na místo, které se mělo stát mým domovem. Nejlepší supervizor, jaký kdy existoval, mě představil nejlepší mentorce, kterou jsem mohla mít, ten samý večer. Pamatuji si, jak jsem se dívala z jejího okna na zahradu a pomyslela jsem si, že takto by vypadal můj vysně-

Během devítiměsíčního období, které jsem strávila na projektu, jsem získala mnohem více než za devět let předtím.

ný domov. Měla jsem tento pocit několikrát během uplynulého roku. Jeden ze směrů, kterými se můj život může ubírat, mě vede na cestu, kde budu v důchodu úspěšnou ženou žijící na pobřeží řeky Olše.

Tím dnem začal můj život tak, jak jsem si přála. Konečně jsem cítila, že jsem naživu, jako by celé období před tím byla jen příprava. Můj společenský život byl rozvířen. Šestihodinový pracovní den ve škole, nikdy nekončící dobrodružství, výlety, zájezdy, semináře, večírky. Budila jsem se brzy a chodila spát pozdě s vědomím, že tento den byl lepší než ty předtím a další přinese opět něco neuvěřitelného. V jednom bodě jsem si začala psát deník, protože jsem jednoduše nebyla schopna pojmut všechny ty vzpomínky. Je dost soukromý a nebudu ho sdílet, ale všechny mé cesty můžete sledovat v obrázkové podobě na Instagramu @invy_in_czech, který je nyní účtem třetí generace dobrovolníků INVY, kteří takto sdílejí své zkušenosti.

Žila jsem a milovala jsem. Vážila jsem si každého okamžiku, který jsem tam strávila, a byla jsem otevřená novým zkušenostem. Tahle část byla nejtěžší. Poté, co jsem vstoupila na českou půdu, jsem nic neplánovala. Čistá improvizace. Jednou jsem seděla na zadním sedadle auta, které mě a pár mých kolegů dobrovolníků vezlo někam, kde jsem to neznala, kde jsem se setkala s lidmi, které jsem nikdy předtím nepotkala. Byla jsem uchvácená a nadšená. Vyústilo to v jeden z nejneza-

pomenutelnějších víkendů a získala jsem pár dobrých přátel.

Bylo to přesně to, co jsem potřebovala. Naprostý opak toho, co jsem měla doma. Byla jsem jiný člověk. Nebojácný a zvědavý. Můj život tam by mohl být snadno shrnut v jediném okamžiku. Řeka Olše je hranicí mezi Polskem a Českou republikou. Proto jsou tamější mosty zároveň cestou přes hranice. Pro místní to není nic jedinečného ani vzrušujícího, ale já jsem se postavila do středu mostu a skočila přes modrou čáru mezi vlajkami a státním znakem obou zemí. Jeden krok a jsem v Polsku, krok zpět a jsem zpět v Česku. V mém životě byl jeden den, kdy jsem překročila hranice mezi čtyřmi zeměmi. Takhle úžasná byla tato lokalita.

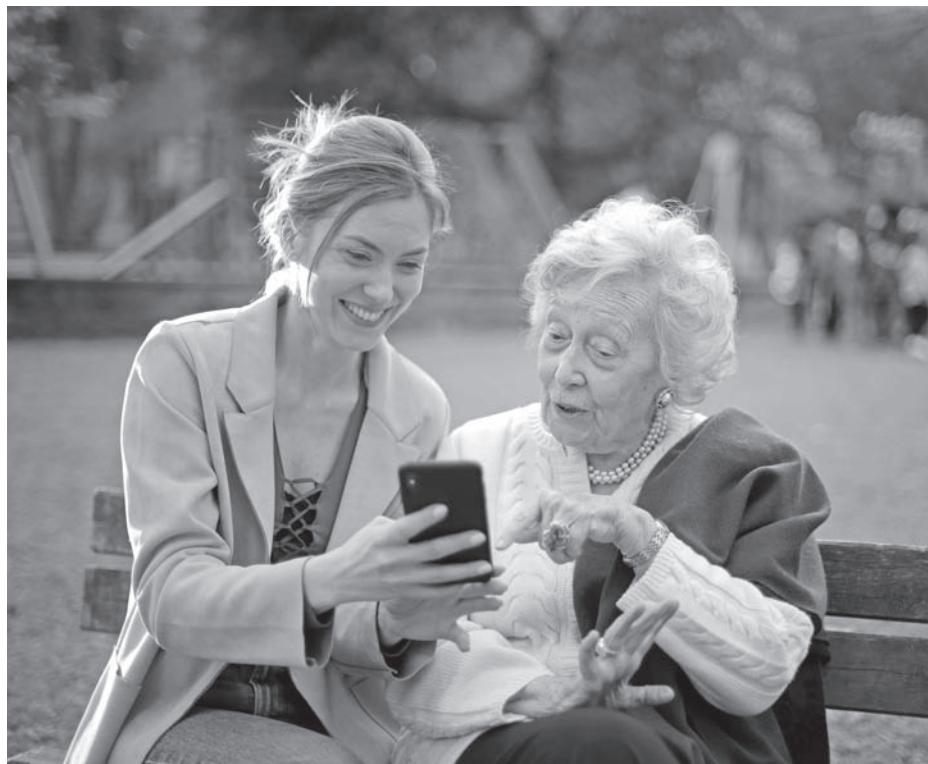
Byla jsem na křižovatce a mohla jsem si zvolit jakoukoliv cestu. To je to, co jsem dělala v průběhu celého roku.

Na co chci upozornit, jako nejlepší část celého zážitku, jsou lidé. Tavící kotlík kultur a jazyků, které se mi staly tak drahými, vytvořily ty úžasné lidské bytosti, se kterými jsem měla možnost komunikovat. Malá a docela uzavřená komunita, která mi otevřela náruč a díky které jsem se cítila přijata. Nejcenější setkání

u kávy v Avionu – místo k setkávání s výhledem na hlavní most přes Olši – pro intelektuály a ty, kteří ocení útulnost místa. Zrušila bych všechny své další schůzky jen proto, abych se tam mohla setkat, vypnula bych upozornění, nenechala bych se rušit a jen si užívala rozhovor s tou nejcenější duší, kterou jsem tam potkala. A když došlo k vyhlášení nouzového stavu a celkovému uzavření společnosti, málem jsem plakala za zavřenými dveřmi.

Všechno se změnilo, když vedoucí ze školy dostala telefon. Stála jsem vedle ní a cítila jsem v kostech, že se věci změní. Za chvíli bylo vše zrušeno. Nesměla jsem cestovat, toulat se přes most, potkávat lidi, chodit do práce. Města byla strážena, byl zaveden skutečný zákaz vycházení, lidé přecházeli ulici, když nebyli sami na své straně. Mouka a cukr již nebyl na pultech Lidlu, všude kolem byli maskovaní lidé a vzduch voněl jako dezinfekční prostředek. Tehdy jsem se opravdu začala bát. Poprvé v životě. Opatření byla tak všeobjímající, že pronikla do každého aspektu života. Byli jsme v domácí karanténě, vyjít ven jsme mohli jedině na nákup potravin. Každých 5 minut jsme kontrolovali zprávy a stále jsme sledovali televizi a nekonečná videa na YouTube o tom, čemu čelíme a jak zabránit šíření.

Dva měsíce závažných opatření a drsných pravidel a bylo nám umožněno shromáždit se až pět lidí najednou. Ach, moc jsem si toho vážila. Vidět jiné živé bytosti bylo jako čerstvý vzduch. Většina mých nových přátel opustila zemi a ukončila

svou službu, ale to byl jen další bod zlomu. V mém životě nebyly žádné party nových lidí, spíše zůstaly kvalitní vztahy, vytvářela se silnější pouta, navazovaly hlubší rozhovory.

Během devítiměsíčního období, které jsem strávila na projektu, jsem získala mnohem více než za devět let předtím. Jazykové a kulturní zvláštnosti, něco, co jsem studovala pro živobytí, byly všem na očích, skvěle myslí lidí s vírou v jejich srdcích, svobodných a statečných. Kapitoly sdílené historie z učebnice byly přede mnou, mohla jsem cítit a být součástí toho, o čem jsem předtím jen četla. Věděla jsem, že můj život se nikdy nevrátí k tomu, jaký byl předtím. Během účasti v projektu se staly dvě věci, které mě zasáhly a staly se zlomovými body v rozvoji mé osobnosti. Covid-19 změnil spoustu životů, nejen můj, stejně jako INVY, ale ráda bych o tom druhém poukázala na pár věcí.

Nikdy jsem neplánovala pracovat s lidmi se zdravotním postižením, mohu se vlastně přiznat, že jsem o tomto aspektu lidského života vůbec nic nevěděla, ale dalo mi to perspektivu něčeho zásadního, co v mém předchozím životě chybělo. I když jsem vyškolená učitelka, sociální aspekt v mé práci vždy chyběl, když jste si jistí tím, že to, co děláte, je důležité pro komunitu, když skutečně sloužíte veřejnosti. Strávila jsem dva měsíce hledáním práce, kterou může mé nové já dělat. Naučila jsem se znovu cítit naplněná, konečně jsem našla svůj účel a svou cestu. Navždy budu vděčná za příležitost objevit to zábavným způsobem. Právě teď mám práci, ve které jsem spokojená a ohlížím se zpět za tím, kým jsem byla před rokem, a vím, že jsem šťastnější a lepší člověk. Jsem si dobře vědoma své hodnoty a toho, co mohu dát světu. Víím, co nevím a jaké jsou moje nedostatky. Nekonečné semináře a tréninky mě naučily, jak se na chvíli zastavit, udělat si pro sebe čas a najít nejlepší řešení. A za to jsem vděčná. Vždy jsem mluvila o svých pocitech, ale teď vím, jak vyjádřit slovy, co mám na srdci tím nejkonstruktivnějším způsobem.

Někteří si myslí, že význam této zkušenosti příliš zveličují. No, nikdy si nezkusili kráčet v mých stopách a můžu si jen přát, aby si podobnou zkušeností prošli také. Ukázalo se, že to stálo za to. Následovat to, po čem vaše srdce touží, vždy stojí za to. Srdce ví nejlépe, kdy se zamilovat. A naší posvátnou povinností je následovat naše srdce. Žádné plány, čistá improvizace.

Tamari Dzhanlidze

Oblast Ostravsko

Dne 9. 9. 2020 proběhlo v krásném prostředí Slezskoostravského hradu setkání Slezské diakonie pro pracovníky oblasti Ostravsko, zástupce spolupracujících subjektů, kraje a měst. Záměrem bylo vyjádřit poděkování Bohu i lidem za 30 let práce Slezské diakonie v kraji a více než 20 let práce na Ostravsku, Bohumínsku i Havířovsku.

Svou činnost jsme zahájili v Havířově v roce 1997, konkrétně šlo o vznik střediska ELPIS, poskytující služby pro oběti násilí, týrání a zneužívání. O rok později, v roce 1998, bylo v Havířově otevřeno středisko RACHEL – zařízení pro pěstounskou péči, které bohužel svou činnost ukončilo v únoru 2009. V letech 2004 – 2009 došlo v oblasti k rozvoji dalších poradenských služeb. Otevřela se OBČANSKÁ PORADNA v Ostravě a v Havířově. Na základě potřeb v našem kraji vznikla v Havířově služba INTERVENČNÍ CENTRUM, která pomáhá osobám ohroženým domácím násilím. Z potřeb města Havířova vyplynula potřeba realizovat poradenské služby pro rodiny s dětmi v tíživé životní situaci, a tak vznikla Poradna pro rodinu.

Z Havířova se přesuneme do Bohumína, kde jsme se začali věnovat dětem se zdravotním postižením. Založením střediska SALOME našly děti a jejich rodiny podporu v rámci denního stacionáře, který však v roce 2017 reagoval na nové trendy a byl transformován na Sociálně aktivizační službu. Zároveň nabízíme rodinám s postiženým dítětem ranou péči: terénní službu provázející je v jejich nelehké a nové situaci. V Bohumíně také provozujeme speciální školu Slezské diakonie, která spolupracuje s našimi službami a zajišťuje vzdělávání dětí a mla-

dých lidí s těžkým a kombinovaným postižením.

V Bohumíně se zaměřujeme také na práci ve vyloučených lokalitách a zakládáme v roce 2005 službu nízkoprahové zařízení pro děti a mládež KANAAN Bohumín. Vzniklo KOMUNITNÍ CENTRUM PRO RODINU A DÍTĚ, jehož součástí se stává i služba KONTAKT Bohumín: terénní program provázející osoby v obtížné životní situaci.

První zařízení v Ostravě se věnovala seniorům, kdy vznikl komplexní a provázaný systém služeb pro seniory. V roce 1999 byla pečovatelská služba, kterou provozovala Církev bratrská, převedena pod Slezskou diakonii. Seniori mohli využívat kromě pečovatelské služby ELIM Ostrava také klub seniorů, nabídku kompenzačních pomůcek atd. Pro seniory s poruchami paměti zakládáme v roce 2001 centrum denních služeb ve středisku SILOE Ostrava. V roce 2005 jsme tuto službu rozšířili o pobytovou odlehčovací službu a v roce 2016 domov se zvláštním režimem v Ostravě Nové Vsi, jehož rekonstrukce byla financována z Programu švýcarsko-české spolupráce. Zároveň v Ostravě vzniká v roce 2003 specializovaná služba pro seniory DORKAS Ostrava, tísňová péče, která 24 hodin denně pomocí tísňového tlačítka a telefonu zabezpečuje domácnost seniorů a současně monitoruje potřeby seniorů žijící v osamění. Tato služba bohužel musela před dvěma lety ukončit svou činnost.

Práci s celou rodinou se věnuje středisko SOCIÁLNÍ ASISTENCE, které vzniklo v roce 2004 v Ostravě a v roce 2010 se rozšířilo o pobočku v Bohumíně. Služba spolupracuje s pracovníky OS-POD a zaměřuje se na oblast sociální asi-

stence v rodinách, které jsou ohroženy sociální exkluzí.

Do roku 2012 jsme v oblasti neměli zaměřeni na dospělé osoby se zdravotním postižením, přestože to patří ve Slezské diakonii ke klíčovým oblastem činnosti. To se změnilo s převzetím služby chráněného bydlení ARCHA v Ostravě. V návaznosti na tuto službu jsme v roce 2013 zaregistrovali službu NOE - podpora samostatného bydlení, kde mohou lidé s postižením žít ve vlastních bytech s terénní podporou pracovníků. V dubnu 2013 se oblast rozrostla a došlo k slavnostnímu otevření střediska Duhový dům, který poskytuje 3 sociální služby: domov pro osoby se zdravotním postižením, denní stacionář a odlehčovací službu. V srpnu 2014 přibyla služba Sociálně terapeutické dílny a středisko poskytlo také zázemí pro speciální školu Slezské diakonie, která také do Ostravy vstoupila. V rámci Individuálních projektů MSK jsme mohli rozjet nové služby RÚT sociální rehabilitace, a to v roce 2018 v Bohumíně a v roce 2020 v Ostravě, které se věnují sociálnímu začleňování lidí s mentálním postižením a duševním onemocněním a zaměřují se mimo jiné na oblast pracovního uplatnění.

Pro další desetiletí máme v oblasti určitě další vize reagující na potřeby lidí kolem nás, chtěli bychom se více věnovat sociálnímu podnikání, podpoře pečujících osob, osob s poruchami paměti i oblasti řešení bydlení pro lidi se specifickými potřebami. Uvidíme, co budoucnost přinese, ale jsem vděčná za všechno, čím naše služby mohou přispívat ke kvalitě života lidí tady v regionu. Věřím, že budeme i nadále užitečným a dobrým partnerem pro ty, kteří podporu potřebují.

Příjemná atmosféra akce oblasti Ostřavsko k 30. výročí působení Slezské diakonie, která probíhala za poslechu jazzové hudby, je zachycena také na fotografiích.

Renáta Motyková, vedoucí oblasti

Vděčnost za 30 let sociální diakonické práce na Karvinsku

(Uvnitř článku je soutěžní otázka i správná odpověď. První tři čtenáři, kteří pošlou správnou odpověď na e-mail m.baksova@slezkadiakonie.cz, získají dárek.)

Pamatuji si jedno zimní odpoledne roku 1990. Na biblické hodině SCEAV v Karvině nám pastor Jan Ciešlar říkal o tom, že Slezská diakonie plánuje v místnosti v přízemí našeho kostela zřídit centrum pomoci AGAPÉ. Prošli jsme tehdy místností, teprve probíhaly přípravy.... Já byla v té době studentkou, žila na Slovensku a nevěděla, že stojím na začátku cesty, kterou pro mě připravil Bůh. Karviná se stala mým milovaným domovem a Slezská diakonie zaměstnavatelem, ve kterém jsem našla zalíbení, skvělé lidi a každodenní chleba v podobě pomoci tisícům potřebných lidí.

Naším prvním střediskem na Karvinsku bylo tedy zmiňované AGAPÉ. Zanedlouho vlivem společenských událostí devadesátých let vznikl v Karvině azylový dům pro muže BETHEL. Pomoc lidem bez domova funguje v rámci pěti služeb: kromě azylového domu máme pobytovou sociální rehabilitaci, terénní program, noclehárnu a denní centrum. Klientům je poskytována v různé míře střecha nad hlavou, stravování, potravinová pomoc, sociální poradenství a pomoc s vyřizováním dokumentů, duchovní podpora několika pastorů a dobrovolníků.

Devadesátá léta charakterizuje na Karvinsku rozvoj služeb pro lidi se zdravotním postižením. Transformací okresních jeslí vzniká denní stacionář EUNIKA Karviná. Při tomto středisku jsme založili i terénní službu rané péče, která pomáhá přímo v rodinách s dětmi. V dalších letech se služba rozšířila z Karviné do Orlové a na Frýdecko - Místeko. Zcela novou službou střediska EUNIKA jsou sociálně aktivizační služby pro děti a mladé lidi se zdravotním postižením. Na konci 90. let přebíráme další budovu v Karvině i s klienty: vzniká dnešní domov pro lidi se zdravotním postižením HOSANA a za několik let i návazná služba sociálně terapeutických dílen EFFATHA Karviná, kde lidi se zdravotním postižením trá-

ví smysluplně část pracovního dne. V několika městech vznikají poradny ELPIS pro oběti násilí, jejichž roli postupem času přebírá intervenční centrum.

I náš karvinský region byl v roce 1997 zasažen živelnou pohromou - velkými povodněmi. Mnoho lidí přišlo o své domovy, o bydlení. Za finanční pomoci evangelické církve z Německa jsme zanedlouho po povodních zrekonstruovali objekt v Petrovících u Karviné, čímž vzniklo několik bytů pro seniory postižené povodněmi, azylový dům pro rodiny s dětmi a ženy SÁRA.

Nové tisíciletí přináší s sebou rozvoj preventivních služeb - pro rodiny a děti ohrožené sociálním vyloučením. V Karvině vznikají: OBČANSKÁ PORADNA, nízkoprahová zařízení pro děti a mládež POHODA a KLUB ON LINE, SOCIÁLNÍ ASISTENCE, terénní programy KONTAKT a STREETWORK ON LINE.

Zvěsti o kvalitních službách Slezské diakonie přišly v průběhu let taky do Orlové i Stonavy. Místní samospráva v Orlové nás oslovila s nabídkou spolupráce při vytvoření azylového domu pro rodiny s dětmi a ženy, tak jsme společně založili středisko HANNAH. Ve Stonavě pak poskytujeme terénní pečovatelskou službu ELIM.

Období od roku 2010 je charakteristické rozvojem služeb pro lidi s duševním onemocněním a pro lidi závislé. Naše portfolio služeb se rozrostlo o tři terénní služby: podporu samostatného bydlení NOE Karviná, sociální rehabilitace RÚT Karviná a RÚT Havířov. Velkou výzvou se stal vznik terénního programu pro drogově závislé lidi v Karvině - STREETWORK GABRIEL. Zcela jistě nám nechybí odvaha při hledání různých způsobů pomoci lidem - příkladem je náročný provoz několika sociálních bytů v karvinském Novém Městě.

(Soutěžní otázka: Jak se jmenuje terénní program pro drogově závislé lidi v Karvině?)

Pro naši práci je příznačná skvělá spolupráce s místními samosprávami, především v Karviné, Orlové a ve Stonavě. Dlouhodobě podporují naše služby, což se projevilo i v letošních měsících nouzového stavu: město Karviná nám poskytlo zdarma ochranné pomůcky a dezinfekci za bezmála čtvrt milionu korun.

Stáli jsme v první linii pomoci potřebným lidem, kteří očekávali naši pomoc a podporu, roušky, zajištění stravy přímo v domácnostech i v pobytových službách.

Disponujeme statečnými a odvážnými pracovníky, obětavými odborníky na svém místě, které v kvalitně odváděné práci nezastavilo ani ohrožení nákazou a nemocí.

Kvalita poskytovaných služeb se v průběhu let odráží v množství nominací na různá ocenění i samotný zisk ocenění:

- mnoho našich pracovníků již bylo oceněno v minulosti i v letošním roce u příležitosti týdne sociálních služeb ve městech Orlová a Karviná, získali pamětní listy Rady města
- několik zaměstnanců bylo oceněno při příležitosti 20 let od založení Slezské diakonie a dva naši pracovníci získají toto ocenění i u příležitosti 30 let oslav fungování Slezské diakonie
- denní stacionář EUNIKA Karviná a azylový dům BETHEL Karviná získaly Cenu kvality Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR
- KLUB ON LINE byl odměněn cenou České asociace streetwork – Časovaná bota
- Cenu za dobrovolnickou činnost získala naše dlouholetá dobrovolnice paní Jiřina Steklá
- klienti sociálně terapeutických dílen EFFATHA získávají za krásné výrobky mnoho cen, např. cenu Modrý slon nebo ocenění hejtmana MS kraje

S nadějí, že naše práce a služba má smysl, budeme nadále pomáhat nést břemena potřebným lidem, být jim nablízku. Pokud budou příznivé podmínky pro oblastní oslavy 30 let existence Slezské diakonie a pro vyjádření vděčnosti Pánu Bohu za ochranu, přízeň a neutuchající milost a lásku, pak uskutečníme adventní setkání pracovníků naší oblasti Karvinsko.

Děkujeme všem našim příznivcům a spolupracovníkům za tolik potřebnou podporu a modlitby.

*Milana Bakšová
vedoucí oblasti*

Oblast Krnov, Bruntál

Na Krnovsku a Bruntálsku působí Slezská diakonie od roku 1998. Za tu dobu se nám podařilo výrazně rozšířit nabídku služeb, a to také díky spolupráci s městy a obcemi jako je Krnov, Bruntál, Horní Benešov, Město Albrechtice, Rýmařov, Osoblaha, Břidličná nebo Široká Niva, za kterou jsme rádi. Slezské diakonii se tak podařilo vybudovat systém sociálních i návazných služeb, které vycházejí především z potřeb lidí se zdravotním postižením. Na Bruntálsku jsme se navíc zaměřili na podporu lidí, kteří se z různých důvodů ocitli bez střechy nad hlavou.

Osobně si velice považují všechny zkušenosti, které se nám při tom podařilo získat, a to také díky životním příběhům

klientů i postřehům a podnětům pracovníků. Jsem ráda, když mohu sledovat, že naše podpora pomáhá všem, kteří to potřebují a jejichž životní osudy jsou mnohdy nelehké.

Za dobu našeho působení jsme získali řadu cenných zkušeností a podíleli jsme se také na transformaci velkých ústavních zařízení, jako byl například domov pro ženy v Hošťálkovech a pro muže v Jindřichově, které se nacházely v nevhovujících prostorách zámků. Dnes mnoho z nich bydlí samostatně v bytech v Krnově či v Bruntále, kde jejich podpora probíhá přirozeně. V loňském roce se nám pak v Bruntále rovněž povedlo přestěhovat azylové domy do vhodnějších prostor, které umožňují poskytovat služ-

by celým rodinám, což do té doby nebylo možné. Z tohoto příkladu je zřejmé, že se snažíme naše služby rozvíjet dle aktuální potřeby a nebráníme se otevírat nová témata.

V současnosti aktivně vstupujeme do procesů, které se týkají reformy psychiatrické péče. Úzce spolupracujeme s léčebnami i ambulancemi, přičemž klademe důraz na integraci a přirozenou podporu. Spolupracujeme se školami, partnerskými organizacemi, sociálními pracovníky, ale především s veřejnými opatrovníky. Pevně věřím, že tato činnost je oboustranně přínosná. Velkou výzvou je také osvěta sociální práce.

Za práci v sociálních službách Slezské diakonie občasně sklízíme ovoce a mám velkou radost, když za námi přicházejí lidé s cílem pomáhat.

Ráda se podělím o sdělení dobrovolnice, která se účastnila v roli asistenta pobytů lidí s těžkým postižením v Pitárně. Pobyt měly dva cíle: lidé se zdravotním postižením odjeli na pár dnů na dovolenou a druhou rovinou byl odpočinek pro pečující osoby. ©

... V srpnu jsem se jako dobrovolník zúčastnila ozdravného pobytu lidí se zdravotním postižením. Vyjeli jsme z Krnova na chatu Halali v krásné přírodě. Před pobytom jsme byli zaškoleni a vše nám bylo vysvětleno. Přesto jsem byla velmi nervózní, jelikož to pro mě byla zcela nová zkušenost. První den jsme se všichni seznámili a dobrovolníci či pracovníci z Benjamínu byli „přiděleni“ k jednotlivým klientům. Hned po seznamovacích hrách ze mě nervozita opadla a začala jsem si pobyt užívat. Program byl pestrý, přes výlety, hry, canisterapii, tvoření až po prosté „klábošení“ u kávy. Lhala bych, kdybych tvrdila, že bylo toto dobrovolnictví naprosto jednoduché, ale klady rozhodně převažovaly. Strávila jsem pár dní s lidmi, se kterými běžně v kontaktu nebývám, užila si trochu jinou dovolenou, ale hlavně získala spoustu zkušeností. Pokud by snad někdo váhal, zda do toho příště jít a pomáhat jako dobrovolník, určitě to zkuste. Pro mě to byla ta nejvíce obohacující zkušenost a ty úsměvy klientů za veškerou námahu prostě stojí. Také bych touto cestou chtěla moc poděkovat pracovnícům z Benjamínu, které byly velmi vstřícné, ochotné a díky kterým byl tento pobyt tak skvělý. Obdivuji, že i přes každodenní fyzickou a psychickou námahu dokázaly energii a radost přenášet na všechny ostatní.

Sárka Gaudková
zástupce vedoucí oblasti

Diakonické „ptáčátko“

Novojičínská oblast je mladičkou, menší oblastí Slezské diakonie. Je to takové ptáčátko, které se ale umí ozvat a dokáže velké věci. Zkratka: jak se říká, *co je malé, to je milé*, ale i *malí dokáží velké věci*.

Na Novojičínsku působí sedm sociálních služeb pro osoby s mentálním a kombinovaným postižením, autismem a duševním onemocněním. Služby kladou velký důraz na začlenění lidí se zdravotním postižením do běžného života, daří se je zaměstnávat, začleňovat do běžných aktivit, osamostatňovat. A nejen tím se daří bořit předsudky a bariéry.

Již v roce 2013 začalo na Novojičínsku působit jedinečné maňáskové divadlo EFFATHA.

Prvotním cílem bylo navodit pozitivní změny v prožívání, chování klientů, protože divadlo a hraní vůbec je výborným způsobem využití jejich volného času, ale také všestranného rozvoje jejich duševních i fyzických schopností.

Snahou bylo, aby klienti mohli prožívat pocity úspěchu a radosti ze sebe samých, z toho, co dokážou a zároveň na-

učit se „dávat“ – dle svých možností druhým. Protože člověk by měl ve svém životě nejen „brát“, ale také druhým lidem „dávat“. Vždy dle svých možností a schopností. Ať je to radost, úsměvy, pozitivní náladu a v rámci divadla je tohle všechno možné.

Není pravda, že mentálně handicapovaní lidé si svou situaci neuvědomují a nezáleží jim na jejich společenském statusu.

Od počátku bylo snahou „bojovat“ proti sociálnímu vyloučení lidí s mentálním postižením, které stále vnímáme jako běžný jev ve společnosti. Součástí vzniku divadla bylo také boření bariér a předsudků. Běžná populace stále nechápe smysl začleňování, inkluze. A nejde jen o inkluzi dětí ve škole. Pohlíží na lidi s handicapem jako na méněcenné, „neschopné“ a „jiné“, „divné“. Handicapovaný člověk se do lidského společenství potřebuje integrovat v řadě oblastí, které odpovídají pestrosti života nás všech.

A tak jsme si řekli, kde jindy začít než u malých dětí, které tak prostřednictvím divadla mohou vnímat člověka s handicapem jako běžnou součást svého života?

Novojičínsko se může pochlubit i dalším svým projektem, jímž je chov včel. Myšlenka chovat včelky se zrodila v rámci velkého snu. Tím snem je vznik sociálního podniku „Sladká zahrada“. V naší „Sladké zahradě“ by se měly chovat nejen včelky, ale časem bychom rádi produkovali i jiné sladké dobroty. Prozatím vše připravujeme a chystáme, ale již nyní jsme mohli zaměstnat člověka s handicapem, který pomáhá při péči o včelky.

Pro naše včelky jsme vybrali klidné prostředí zámeckého parku v malebné obci Kunín.

Zámecký park je plný stromů a luk s velkou spoustou květů, je ideálním domovem pro naše včelíčky a je zárukou kvalitního medu. Zámek v Kuníně je spojen s významnou osobou hraběnky Marie Walburgy, která svůj život věnovala vzdělávání a výchově chudých a talentovaných dětí ze svého panství, na zámku založila moderní filantropický ústav. S velkou úctou k jejímu odkazu jsme nemohli vybrat lepší místo pro náš sociální podnik.

Gabriela Lhotská, vedoucí oblasti

Za světlem...

Letošní jubileum, 30 let Slezské diakonie, je významným milníkem pro všechna střediska a služby, od těch nejstarších po ty nejmladší.

Domov Betezda v Komorní Lhotce se řadí mezi ty nejstarší. Je to už pěkná řádka let, co v tomto domově vládne pomoc, radost, smích, péče, a tou řadu let domov prošel spoustou změn. Úplně poslední probíhá právě teď: celá budova domova je zrekonstruována, zůstaly pouze obvodové zdi, vše ostatní se změnilo, a tak současná podoba domova je moderní, bezbariérová, individualizována, prostě opravdu krásná. Paní Regina Bartoncová, pracovnice přímé péče, říká: „V domově pracuji od roku 2008, na začátku této cesty to byla pro mne obrovská výzva, jelikož jsem nikdy předtím nepracovala s lidmi s postižením. Za 12 let mé práce proběhlo spousta změn, především v přístupech práce s lidmi s postižením – od rovnocennosti přijetí, vnímání potřeb a přání člověka, k podpoře samostatnosti a vlastního rozhodnutí, až nezávislosti a uplatnění se ve společnosti – to jsou změny v myšlení, v chování, v metodách práce. Domov Betezda od začátku na mě působil jako domov rodinného typu, kde panuje dobrá atmosféra i díky lidem, kteří zde pracují. Svou práci mám velmi ráda a jsem za ni vděčná především Bohu, těším se, že v tom všem budeme společně pokračovat v nových moderních prostorách.“

Vzpomínky z roku 2018 paní Anny Vicherkové (obyvatelka domovů pro seniory v Komorní Lhotce 1996-2019)

Dvacet dva let jsem žila v Betanii, přišel čas, že Betanie skončila, a tak jsem se přestěhovala do Sarepty, a už je tomu rok a půl co jsem tady. Díky Bohu teď ve svém životě prožívám období, že se mám dobře, žiji v klidu a pokoji. Jsem

ráda, že jsem tady, taky Pánu Bohu děkuji za ochranu, v minulosti jsem prožívala nejrůznější zdravotní potíže, a to vážné operace i těžké nemoci s komplikacemi, bezvědomí, nebezpečné pády, taky zlomeniny. Teď se cítím svobodně, protože jsem osvobozena od těžkostí. Velice se mi tu líbí, mám tu dostatečný prostor, větší než v Betanii. Na pokoji bydlím společně s hodnou a klidnou paní. Je tu nabídka různých aktivit a setkání. Všechny ale nenavštěvuji, špatně slyším a vidím, rovněž se pohybuji jen s chodítkem nebo na vozíku. Mám ráda kávu a čaj v kavárničce U Lidušky. Velmi mě těší, že se každý týden scházíme na pobožnostech: poslech Božího slova a zpěv křesťanských písní jsou pro mě povzbuzením. Všichni pracovníci jsou vstřícní. Jídlo je tu super – výborné. Jsem zde nanejvýš spokojená.

Koordinátorka přímé péče hovoří

Když řeknu, že součástí mé práce je přímá péče o seniory, spousta lidí nevěřícně kroutí hlavou a říká, že by se této činnosti věnovat nemohla. Hlavním důvodem je pro mě vidět radost v očích seniora. Zrovna v nedávné době jsem měla, jak se lidově říká, „den blbec“. Nic se mi při práci nedařilo, chodila jsem od jedné činnosti k druhé, vyskytlo se pár nedorozumění s kolegyněmi, prostě nálada pod psa. A najednou v tomto dni slyším při běžné návštěvě pokoje seniorek vlídná slova, že jsem hodná a pomůžu, a přitom mě hlídá po vlasech, stařecký hlas zní příjemně a povzbudivě, mluvíme jako dvě staré známé. Hned je mi veseleji, usmívám se, užívám si dané chvíle, věřím, že bude líp. Právě tyto okamžiky a situace jsou ty, kdy si řeknu, že moje práce má smysl,

a jsem ráda, že zde mohu být pro klienty, že jsem součástí SAREPTY.

Škoda auto pomáhá

Zbrusu nová Škoda Octavia combi byla 19. 8. 2020 předána středisku Slezské diakonie TABITA, které působí na Těšínsku, Třinecku a Jablunkovsku. Tento nádherný dar byl terénní sociální službě, osobní asistence, odlehčovací služby, věnován prostřednictvím projektu #SKODAAUTOpomaha. Škoda auto podporuje boj proti šíření koronaviru touto rychlou, nekomplikovanou a efektivní pomocí, v 1. polovině roku 2020 automobilka za tímto účelem rozdala celkem 100 vozů Škoda Octavia organizacím poskytujícím terénní zdravotní nebo sociální služby v České republice. Obrovské díky!

Mým domovem je Sarepta

„Je to již mnoho let, ale přitom mi to připadá jako včera. Zavřu oči, slyším šumění Karibského moře a harmoniku, která hraje písni *Guantanamo*. Ještě dnes cítím, jak mě hřejí vlny. Procestovala jsem hodně zemí. Byla jsem na Islandu, v Řecku, Itálii, Indii, Francii, Egyptě, kde jsem se plavila po Nilu a zhlédla pyramidu. Všude jsem se zajímala, jak lidé žijí, chtěla jsem poznat jejich kulturu a zvyky. Nejhlubší vzpomínky ve mně zanechala Kuba. Poznala jsem zde chudobu a zároveň krásu. Dívala se na západ slunce a byla jsem uchválena, jak se ta velká koule zvedá z moře. Jednoho velmi horkého dne jsme navštívili i krokodýlí farmu, při fotografování mě skoro jeden sežral. Nic podobného jsem doposud neviděla. Těch zážitků bylo mnoho, ale ať se mě kdokoliv vždy zeptal, kde se mi nejvíce líbilo, musím odpovědět, že nejkrásněji je doma. Tady máme vše, čtyři roční období, roviny i hory a hlavně domov. A mým domovem je dnes SAREPTA v Komorní Lhotce,“ říká paní Filemona Hellerová, obyvatelka domova SAREPTA.

Jsi to ty?

Šíříš kolem sebe vždy dobrou náladu, pracovat s tebou je radost a pohoda! Umíš povzbudit, pozitivně působit na lidi kolem sebe, dovedeš vyslovit svůj názor, urovnat spory, říct i nepříjemnou zprávu, potěšit, když se nedaří. Dokážeš nejen slyšet, ale i naslouchat a hovořit spolu. Neumíš říct ne, ale říkáš „spolu“. Pro tvou práci je důležitá všímavost, soudržnost a týmovost. Člověk se díky tobě cítí hodnotný a potřebný. Jmenuješ se...

Halina Pientoková, vedoucí oblasti

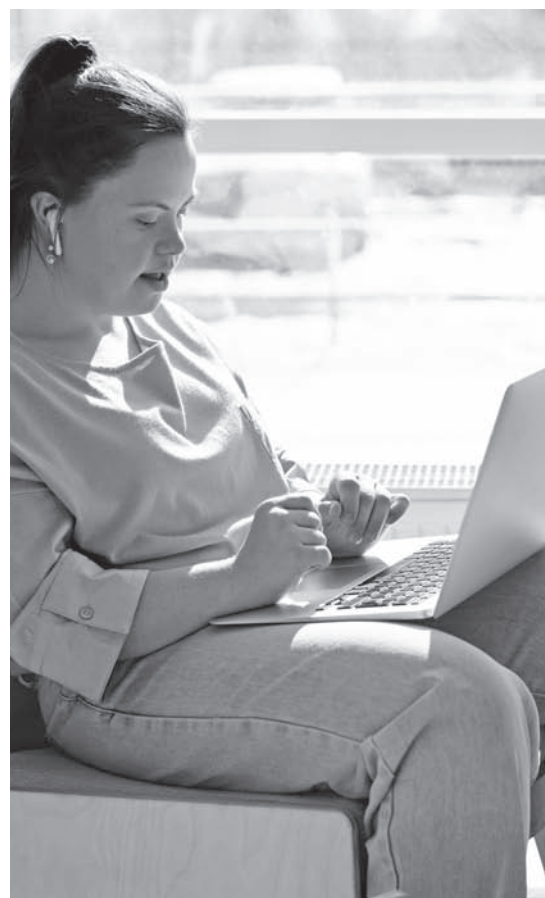

Betezda v novém kabátě

Středisko BETEZDA, domov pro osoby se zdravotním postižením v Komorní Lhotce, patří neodmyslitelně k historii křesťanské sociální práce na Těšínském Slezsku. Právě v Komorní Lhotce byly položeny pastorem Karolem Kuliszem základy křesťanské pomoci potřebným lidem, na nich pak stavěl pastor Vladislav Santarius, který musel svou činnost nedobrovolně přerušit po převzetí služeb státem v 60. letech 20.

století. Slezská diakonie na tuto historii navázala po politických změnách v roce 1990, kdy obnovila svou činnost. Součástí toho byl rozvoj sociální práce v Komorní Lhotce.

Podařilo se svépomocí zrekonstruovat objekt BETEZDY i BETANIE. V BETEZDĚ vzniklo zázemí pro dospělé osoby s mentálním a kombinovaným postižením. Je naší radostí, že tato služba získala pevné kořeny a slouží potřebným lidem.

S proměňujícími se potřebami našich klientů jsme již před několika lety začali řešit nutnost celkové rekonstrukce objektu tak, aby byl bezbariérový a odpovídal standardům pro pobytové sociální služby. V roce 2017 se podařilo získat finanční prostředky ze zdrojů Evropské unie v programu IROP, výzvy č. 30 na realizaci projektu „Zkvalitnění zázemí domova BETEZDA“, který umožnil kompletní rekonstrukci objektu a pořízení vybavení. Kromě Evropské unie se na financování podílel také rozpočet České republiky a finanční podporu jsme získali také ze zdrojů Moravskoslezského kraje, zbývající náklady byly pokryty z vlastních zdrojů. V letošním roce jsme k 30. 9. 2020 realizaci evropského projektu ukončili a našich 18 klientů se zdravotním postižením může začít využívat krásné nové prostory, které jsou přizpůsobené jejich potřebám.

Máme velkou radost, že se tuto významnou investici v rozsahu cca 20 mil. Kč podařilo dokončit, a děkujeme všem, kteří se na zdárném průběhu podíleli. Věříme, že BETEZDA v novém kabátě přinese do životů lidí mnoho dobrého a stane se skutečným domovem nabízejícím přijetí, laskavou a profesionální péči a podporu.

*Romana Bělová
náměstkyně ředitelky SD*

Oblast Těšínsko

„Držme se neochvějně naděje, kterou vyznáváme – vždyť ten, který dal zaslíbení, je věrný.“ (Žd 10,23)

Letošní rok je pro Slezskou diakonii jubilejní, slaví krásných 30 let svého fungování. Mezi první střediska patří i denní stacionář EDEN v Českém Těšíně, který vznikl z iniciativy rodičů lidí s postižením. Současné složení oblasti Těšínsko je zaměřené na poskytování ambulantních, terénních i pobytových služeb na území města Český Těšín a v Třanovicích pro klienty s mentálním, duševním nebo kombinovaným postižením, pro lidi bez domova. Jsme hrdí na to, že do naší oblasti spadají všechny pobočky *Programu pro pěstounské rodiny*.

30 let je relativně dlouhá doba, za kterou se toho již dá prožít mnoho. I letošní rok, jak by asi každý ze čtenářů mohl potvrdit, s sebou přinesl ne očekávané a neobvyklé. Jsem nesmírně pyšná na pracovníky v oblasti Těšínsko, za jejich nasazení, aktivitu, díky které jsme tento nelehký čas společně s podporou vedení Slezské diakonie mohli zvládnout.

Ne nadarmo se říká, že na všem špatném je i něco dobrého. Však to znáte, jak to je s tou sklenicí do půlky naplněnou vodou. Někdo ji vidí jako poloprázdnou a někdo jako poloplnou.

Například v domově pro osoby s mentálním postižením EBEN-EZER Český Těšín jsme dlouhá léta-jeli v zajetých kolejkách, v pohodlí toho, na co jsme zvyklí a kde se cítíme bezpečně a pohodlně. Tato krize nám dala příležitost ke změně, vedla nás k uvědomění toho, že to jde i jinak. Krize nám dala prostor i čas zrealizovat naše vize... pracovníci nebyli zatíženi běžným provozem (návštěva lékařů, nákupy, svozy uživatelů do návazných služeb...), vše bylo najednou zrušeno či odloženo, a tak pracovníci měli hodně času přímo pro uživatele. Podařil se nám odstranit *ústavní výdej* stravy u okýnka, mohli jsme alespoň provizorně zřídit domácnosti na patrech, na každém patře je kuchyňka s jídelnou a uživatelé mají možnost se stravovat *jako doma*. Velký úspěch přineslo zapojení uživatelů, a to od plánování jídelníčku, nákupu, hospodaření dané domácností (seznámení uživatelů s tím, kolik a za co platí v domově za stravu), až po přípravu stravy (sami nebo s podporou pracovníka si chystají snídani, svačinu nebo večeři). Toto období nám otevřelo oči.

Denní stacionář EDEN Český Těšín, Třanovice byl od 16. března do 24. května 2020 z nařízení Vlády uzavřen. Naši uživatelé ze všech tří poboček byli v té době doma. Zaměstnanci se hned chopili šití roušek, které jsme nabídli i našim uživatelům a jejich rodinným příslušníkům, ale i jiným, zejména pobytovým službám, napříč oblastí Slezské diakonie.

Velmi významnou aktivitou v této době bylo přestěhování pobočky v Českém Těšíně z ulice Frýdecké na ulici Tovární. Důvodem bylo předání stávající budovy stavební firmě, která ji díky evropskému projektu stavebně upraví tak, aby byla bezbariérová. S ohledem na vyhlášení nouzového stavu se však některé věci s dodržením termínu zkomplikovaly, např. úředníci, kteří nám měli dát potřebné razítko ke schválení přestěhování do náhradních prostor, měli zákaz nás navštívit. Díky tomu, že jsme je vybavili ochrannými pomůckami, jim to však bylo umožněno. Na oplátku nám posléze zajistili ochranné prostředky pro naše klienty, když se vrátí do služby. Velké díky patří i stavební firmě, která náhradní prostory rekonstruovala a flexibilně a s lidským přístupem reagovala na naše různé vzniklé potřeby s šibeničním termínem. Díky zaměstnancům z jiné oblasti a pěti

báječným dobrovolníkům jsme přestěhovali všechn nábytek, což byla opravdu „fuška“. Vše kolem balení věcí a opětovného vybalování, rozestavení nábytku a zabydlení bylo na zaměstnancích střediska, kterým srdečně děkuji!

Jelikož i po tomto významném kroku byla služba stále uzavřena, šly kolegyně posílit řady zaměstnanců pobytových služeb v naší oblasti a v oblasti Pobeskydí.

Je toho hodně, o čem bych mohla psát, ale zmíním už jen jednu skutečnost: zvládli jsme to také díky vám, kteří jste respektovali nařízení a nenavštěvovali své blízké ve službách, kde to bylo zakázané, díky vám, kteří jste ze dne na den museli zajistit péči o své blízké, jež nemohli do uzavřených ambulantních služeb.

Nejspíš všichni víte, že letošní *Seniorátní den* byl jiný než ty předcházející. 20. září 2020 jsem se zúčastnila této slavnosti v rámci Frýdeckého seniorátu, který se konal v Komorní Lhotce. Letošní rok je *Rokem vyznání a služby*. Během bohoslužeb jsme si připomněli 490 let od vzniku Augsburského vyznání, 400 let od vydání tohoto vyznání v českém překladu Jiřího Třanovského a 30 let služby Slezské diakonie. Děkuji za milé přijetí a pozeňnaný čas.

Přeji vám všem, milí čtenáři, pozeňnaní v osobních i pracovních životech, naději, vděčnost a umění složit všechnu svou starost na něj, neboť mu na vás záleží!

Dagmar Bystroňová
vedoucí oblasti

Oblast Třinec, Frýdek-Místek

Slezská diakonie začala působit na poli sociálního bydlení v r. 2000, a to formou zprostředkování bydlení v tréninkových bytech, které fungovaly pod Azylovými domy. Klientům v tréninkových bytech (jednotlivcům i maminkám s dětmi) se rovněž poskytoval doprovodný program. Doprovodný program obnášel sociální práci s jednotlivcem nebo rodinou, především v oblasti získání návyků potřebných pro udržení a bezproblémové užívání bytů. Např. péče o domácnost, péče o dítě, vztahy se sousedy, včasná úhrada plateb atd.

V roce 2016 se Slezská diakonie zapojila do aktivit Platformy pro sociální bydlení. Současně v té době reagovala SD na Výzvu MPSV, ze které bylo možné čerpat evropskou dotaci na projekt Podpora sociálního začleňování v oblasti bydlení v MSK.

Tento projekt byl realizován od 1. 10. 2017 do 30. 6. 2020. Cílem projektu bylo podpořit osoby žijící v nevyhovujícím bydlení nebo ohrožené ztrátou bydlení v nalezení a získání vhodného dlouhodobého nájemního či podnájemního bydlení anebo v získání bydlení zpět a začlenění se do společnosti. Podpořit je v získání nájemních a podnájemních bytů na území měst Frýdek-Místek, Karviná, Třinec a Rýmařov a poskytnout podporu za účelem udržení si vhodného bydlení.

Realizace projektu měla za důsledek zvýšení počtu osob, jejichž bytová situace se vyřeší získáním nájemního či podnájemního bydlení. Doprovodný program projektu eliminoval vznik dalších vyloučených lokalit. Podpořeni byli uživatelé přecházející z azylových domů, ubytoven

a přelidněných bytů do běžného bydlení. Snahou pracovníků zapojených do projektu bylo motivovat účastníky, aby řešili svou nepříznivou situaci, správně pečovali o své děti, udržovali pořádek v bytě, dodržovali zásady sousedského soužití, plnili své závazky spojené s užíváním bytu a aby se vyvarovali rizikovému chování.

Za účelem nastavení a realizace efektivní pomoci osobám cílové skupiny byli do aktivit projektu zapojeni i jiní aktéři,

např. odborné poradenské služby, PČR, úřady práce, sociální podniky, probační a mediační služby, nemocnice, ubytovny, azylové domy, noclehárny atd.

Na základě zpracovaných analýz byl projekt vyhodnocen jako velice úspěšný. Úspěšnost vidíme, např. v oblasti prevence bezdomovectví (zlepšení celkových životních podmínek většiny uživatelů, zvýšení dovedností a samostatnosti klienta bydlet bez podpory); snížení celkové míry sociálně nežádoucích jevů na lokální úrovni (pozitivní dopad na zaměstnanost, zadluženost, zlepšení stavu údržby bytového fondu v lokalitě a změna vztahu cílové skupiny k bytovému fondu, zlepšení životních podmínek obyvatel města, zabránění rozdělení rodin a zabránění odnímání dětí z rodin, integrace cílové skupiny); posílení sociálních návyků a dovedností účastníka projektu (chování, jednání na úřadech, se zaměstnavateli, věřiteli, sousedy atd.); komplexní řešení problematiky bydlení na lokální úrovni.

Celkem bylo podpořeno ve všech zapojených městech 174 osob.

Z celkového počtu podpořených osob se u 122 podařilo nalézt nové bydlení s nájemní nebo podnájemní smlouvou nebo si udržet (zachovat) původní bydlení.

Abychom využili zkušenosti získané v projektu sociálního bydlení s doprovodným programem a mohli se

i nadále věnovat oblasti sociálního bydlení a rozvíjet ji, zapojila se SD v roce 2020 do projektu Housing first (bydlení především). Projekt je realizován od 1. 7. 2020 do 30. 6. 2022 ve městech Karviná, Frýdek-Místek a Třinec, kde bude poskytnuta podpora domácnostem (jednotlivci, páry nebo rodiny dle velikosti bytu, jednotlivci zaměřeni na skupinu osob s duševním onemocněním nebo jejich projevy).

Hlavním cílem projektu je ukončení bezdomovectví a aktivní a cílená podpora a spolupráce s cílovou skupinou, která povede ke zvýšení jejich schopnosti řádně obývat pronajaté byty a dlouhodobě si je udržet.

Na úspěšné realizaci projektu se bude podílet projektový tým sestavený z odborných pracovníků z oblasti sociální práce, kteří prošli speciálním školením.

Do projektu Housing first vstoupili pracovníci i celá organizace s velkým očekáváním a nadšením.

Pevně věříme, že tento projekt bude stejně úspěšný, jako byl projekt sociálního bydlení s doprovodným programem.

Petr Wiselka, vedoucí oblasti

Zmarli księży z Polski

Ks. radca Piotr Wowry

śp. ks. Piotr Wowry
1963-2020

Dnia 7 października zmarł w klinice w Krakowie ks. Piotr Wowry – proboszcz parafii w Ustroniu, radca Konsystorza, członek Rady Diakonii, delegat do Synodu Kościoła. Zachorował na covid-19. Przeżył 57 lat.

Ks. Piotr Wowry urodził się w Cieszynie 12 czerwca 1963 roku. Po studiach teologicznych w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie został ordynowany na księdza w dniu 13 grudnia 1987 roku w Świętochłowicach, przez biskupa Janusza Narzyńskiego.

Po wikariacie w parafii Św. Trójcy w Warszawie (1987-1990) i w Ustroniu (1990-1993), został w Ustroniu najpierw proboszczem pomocniczym (1993-2007), a następnie w roku 2007 wybrany proboszczem parafii ewangelickiej.

Inicjator i prezes Ewangelickiego Stowarzyszenia Maria-Marta w Ustroniu, zrzeszającego osoby niepełnosprawne, ich rodziny i przyjaciół. Był członkiem Rady Diakonii.

W latach 2007-2016 radca diecezjalny Diecezji Cieszyńskiej. Członek Synodu Kościoła XIV kadencji. W 2016 roku wybrany radcą Konsystorza Kościoła.

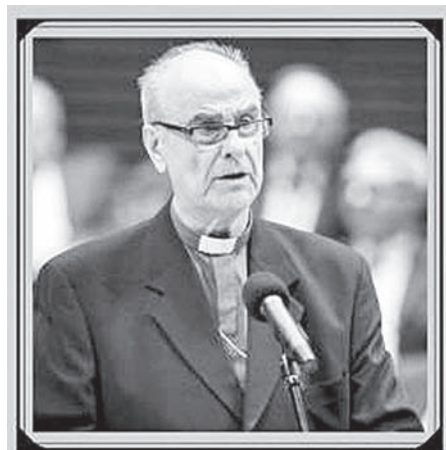
Śp. ks. Piotr Wowry pozostawił żonę Karinę.

Ks. biskup Jan Szarek

Dnia 8 października zmarł w szpitalu w Cieszynie biskup-senior Jan Szarek – zwierzchnik Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, prezes Polskiej Rady Ekumenicznej, prezes Diakonii Polskiej. Zachorował na covid-19. Przeżył 84 lata.

Bp Jan Szarek urodził się 13 lutego 1936 w Bielsku. Studiował teologię na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej, którą ukończył w 1960 roku. Został ordynowany na duchownego przez ks. bpa Andrzeja Wantułę 25 września 1960 roku w Kościele Zbawiciela w Bielsku-Białej.

Następnie został wikariuszem parafii w Nawiadach, w latach 1962-1970 pracował na parafii w Giżycku, a później w latach 1970-1975 jako wikariusz diecezjalny w Bielsku-Białej, gdzie w 1975 roku został wybrany na drugiego proboszcza. W roku 1979 powierzono mu funkcję konseniora Diecezji Cieszyńskiej, a w 1980 został wybrany seniorem diecezji. 6 stycznia 1991 Synod Kościoła wybrał go Biskupem Kościoła. 3 maja 1991 w Warszawie został konsekrowany na biskupa Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce; zastąpił na tym urzędzie ks. bpa Janusza Narzyńskiego.

śp. bp Jan Szarek
1936-2020

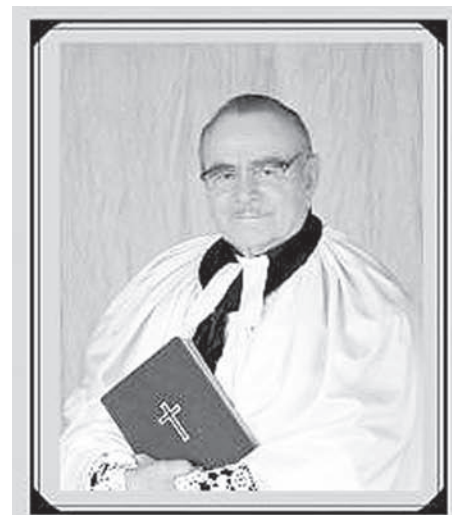
W 1993 r. został wybrany na prezesa Polskiej Rady Ekumenicznej na pięcioletnią kadencję. W 1996 wybrano go ponownie na to stanowisko. Trzykrotnie spotykał się z przebywającym w Polsce papieżem Janem Pawłem II w Warszawie (1991), Wrocławiu (1997) i Drohiczynie (1999).

Jako przedstawiciel Kościoła w Polsce uczestniczył w Walnych Zgromadzeniach Światowej Federacji Luteranckiej oraz Światowej Rady Kościołów. Przez całe życie związany z tzw. ruchem społecznym w polskim luteranizmie, którego jednym z czołowych prekursorów był ks. Karol Kulisz.

W marcu 2000 roku Synod wybrał go na pierwszego prezesa Diakonii Kościoła. Stanowisko to pełnił do roku 2005, kiedy to zastąpił go bp Ryszard Bogusz. W roku 2001 otrzymał tytuł doktora honoris causa Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie.

Pozostawił syna ks. Piotra Szarka i córkę Ewę z rodzinami.

Ks. dyrektor Emil Gajdacz

śp. ks. Emil Gajdacz
1940-2020

Dnia 13 października zmarł w szpitalu w Cieszynie w wieku 80 lat śp. ks. Emil Gajdacz – emerytowany proboszcz pomocniczy parafii w Cieszynie, dyrektor Domu Opieki „Emaus” w Dziegielowie, duszpasterz Diakonu „Eben-Ezer”. Zachorował na covid-19.

Śp. ks. Emil Gajdacz urodził się 28 września 1940 r. w Goleszowie, jako najmłodsze dziecko Jana i Herminy z domu Lipowczan. Jako kilkulatek przeżył grozę wojny, a także powojenną biedę. Ukończył Technikum Mechaniczno-Kuźnicze w Ustroniu.

Następnie podjął studia na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie. Po ich ukończeniu podjął pracę katechety w parafii, a w 1970 r. został ordynowany w rodzinnym Goleszowie na duchownego i mianowany wikariuszem parafii cieszyńskiej.

Jako członek konsystorskiej Komisji Wychowania Chrześcijańskiego przez wiele lat organizował w Dziegielowie kursy katechetyczne dla wolontariuszy. Skupiał się na pracy z dziećmi, chorymi i niepełnosprawnymi. Ilustrator książek dla najmłodszych i materiałów rekolekcyjnych.

Przez cztery kadencje, w latach 1987-2007, delegat do Synodu Kościoła. Pracował w komisjach do spraw ewangelizacji i misji oraz w komisji do spraw diakonii.

W 1983 r. został wybrany proboszczem pomocniczym Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Cieszynie, a w 1984 r. mianowany duszpasterzem Diakonu Żeńskiego „Eben-Ezer” w Dziegielowie i dyrektorem działającego tam Domu Opieki „Emaus”. Od 1996 r. prowadził ten dom jako Dom Pomocy Społecznej w Dziegielowie, gdzie podopieczni

przyjmowani są bez względu na wyznanie.

W 1997 roku rozpoczął z ramienia Diakonu organizowanie bezpłatnych, ponadwyznaniowych kursów opieki nad chorym geriatrycznym. W 2001 r. uruchomił Dom Seniora „Emaus 2”.

W 2005 r. został mianowany proboszczem-administratorem nowo powstałej Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Dziegielowie. Był jednym z założycieli Stowarzyszenia Miłośników Dziegielowa.

Na emeryturę przeszedł w 2006 r. Za propagowanie dzieła diakonii na Zie-

mi Cieszyńskiej otrzymał w 2008 r. statuetkę „Miłosiernego Samarytana”, jako nagrodę główną Diakonii Polskiej. W 2016 roku otrzymał laur Serbnej Cieszynianki za zaangażowanie w prace społeczne, rozwój i promocję regionu Śląska Cieszyńskiego przyznawaną przez Samorzady Ziemi Cieszyńskiej.

Prywatnie lubił malować i fotografować. Ceniony autor wystaw i publikacji. Pozostawił żonę – diakon Helenę Gajdacz z d. Bujok.

Źródło: luteranie.pl

Indie: Tłum atakuje chrześcijan

W dniach 22 i 23 września tłum liczący między 2 000 a 3 000 osób w indyjskim stanie Chhatisgarh zaatakował 15 rodzin chrześcijańskich. Wielu chrześcijan zostało rannych, a ich domy zostały częściowo lub całkowicie zniszczone. Policjanci obecni podczas ataku nie byli w stanie zapanować nad sytuacją.

Chrześcijanie odpowiedzialni za „gniew bogów”

Zanim doszło do zaognienia konfliktu, chrześcijanie we wsi Singanpur zostali wezwani na publiczne spotkanie. Zostali tam oskarżeni o przyjęcie obcej religii.

Według chrześcijan nawet 3 000 osób zebrało się i zaatakowało ich domy. Niektórym poszkodowanym trzeba było zapewnić opiekę medyczną. Wezwana policja nie była w stanie powstrzymać tłumu. Napastnicy krzyczeli: „Odkąd zostaliście chrześcijanami, nasi bogowie są na nas źli! Nie odpowiadają już na nasze modlitwy!” Jeden z miejscowych chrześcijan powiedział: „Gdyby nie policja, byłyby ofiary śmiertelne”. Wielu mieszkańców wsi było pijanych i przyniosło ze sobą pałki. Materiał wideo z ataku został udostępniony na portalach społecznościowych.

„Tak, boimy się, ale Bóg jest z nami”

Większość poszkodowanych jeszcze nie wróciła do swoich domów. Jeden z lokalnych chrześcijan powiedział: „Mieszkamy w wioskach lub w domach w pobliżu. Te domy również zostały zniszczone, ale są bezpieczniejsze. Ze względu na szkody

nie zapewniają one dużej ochrony przed ulewym deszczem, którego doświadczamy w tych tygodniach. Na szczęście nie dochodzi już więcej do aktów przemocy. Jednak sytuacja jest nadal napięta. W wiosce ciągle przebywają policjanci”.

Nagły wybuch przemocy wstrząsnął chrześcijanami, ale nie zachwiało to ich wiary. Jeden z nich powiedział: „Nie, nie opuszczę Chrystusa. Uwierzyłem, kiedy Bóg uzdrowił mnie z choroby, która sprawiała, że bolało mnie gardło i klatka piersiowa. Moja żona miała problemy z nogą. Oboje zostaliśmy uzdrowieni po modlitwie. Tylko Jezus daje uzdrowienie. Tylko On jest prawdą. Tak, boimy się, ale tylko trochę. Bóg jest z nami”. Jeden z liderów kościelnych zacytował Izajasza 41: „Nie lękaj się, bo jestem z tobą; nie trwóż się, bo jestem Bogiem twoim. Umacam cię jeszcze i wspomagam, podtrzymuję cię moją prawicą sprawiedliwą”.

List do premiera: chrześcijanie w niebezpieczeństwie

W odpowiedzi na incydent Alians Ewangeliczny Indii (EFI) wysłał list otwarty do gubernatora stanu Chhatisgarh. EFI wzywa rząd do postawienia sprawców przed sądem i krytykuje działania władz: „Pomimo że o ataku i jego konsekwencjach został powiadomiony posterunek policji w Kondagani i komisarz policji, nie podjęto żadnych konkretnych działań przeciwko wandalom. Zamiast tego władze naciśkają na ofiary, by zgodziły się na ‘kompromis’. Oni nadal są w strachu i szoku po tym, jak napastnicy grozili im śmier-

cią, jeśli nie porzucą nowej wiary”, mówi list.

Na liście Światowego Indeksu Prześladowań 2020 Indie zajmują 10. miejsce wśród krajów, w których chrześcijanie są najbardziej prześladowani za swoją wiarę.

Prosimy, módl się za chrześcijan w Indiach

Módl się za wszystkich chrześcijan, którzy zostali ranni lub stracili dach nad głową w wyniku ataków; aby Pan Jezus uzdrowił ich ciało i duszę, i aby w Nim znaleźli odwagę i pocieszenie.

Módl się o szybką naprawę domów i o Boże zaopatrzenie, aby wyrządzone szkody zostały jak najszybciej naprawione – szczególnie teraz podczas pory monsunowej.

Módl się, aby Pan Jezus objawi się napastnikom, aby odłożyli na bok swoją nienawiść do chrześcijan.

Módl się za rząd gubernatora Bhupasha Baghela i lokalne władze, aby poważnie traktowały swój obowiązek ochrony chrześcijan i postępowały sprawiedliwie.

Open Doors

Modlitby za domov

Ať mír dál zůstává s touto krajinou,“ zpívá se ve známé písni Marty Kubišové, která parafrázuje modlitbu Jana Amose Komenského. Mír – zejména Boží mír – je něco víc než jenom klid zbraní, je to stav smíření mezi lidmi navzájem, mezi lidmi a stvořením a mezi lidmi a Bohem. Čeština má pro tento Boží mír nádherný výraz pokoj. A za tento pokoj se modlíme. Za pokoj, který naplní naše nitra a osvobodí je od nepokoje, od strachu. Za pokoj, který zůstane v nás i v těžkých chvílích, které prožíváme.

Jako každý rok pořádala i letos Ekumenická rada církví v den připomínky vzniku první Československé republiky 28. října Modlitbu za domov. V letošním roce jsme však museli za mimořádné situace, v níž se nalézáme, námi připravený program i scénář pořadu s ohledem na daná opatření zásadně změnit. I přesto ale jsme se snažili jeho konáním, byť v omezené míře, přispět k povzbuzení a naději, že nečelíme této situaci sami a že jsme v péči našeho Pána, jenž nás nikdy neopustí.

Mottem letošní Modlitby za domov bylo Komenského „Komukoli může prospět, prospívej rád!“ a celkovým zastřešujícím tématem „Žít ve společném domě.“ V duchu těchto slov byla letošní Modlitba za domov věnována mimo jiné

i tematicce pomoci potřebným, které zasáhla epidemie koronaviru, jejíž druhou vlnu nyní bolestivě prožíváme a která nám nedovoluje shromažďovat se ve sborech, kostelech a modlitebnách.

Ekumenická rada církví vyzvala sbory, farnosti a společenství všech církví, aby se v neděli 25. října, tedy v neděli bezprostředně předcházející 28. říjnu, i v samotný sváteční den, spojily v modlitbách za náš domov, za všechny, kteří trpí, za ty, kteří ho budují, poděkovali za svobodu a poprosili za ochranu od všeho zlého.

K modlitbě lze jistě připojit další přímluvy za všechny, kteří jsou na pokraji života, za jejich uzdravení, a povolá-li je Pán, za jejich vysvobození k životu věčnému. Přímluvy za ty, kteří čelí kvůli situaci pandemie ztrátě zaměstnání, příjmů pro zajištění chodu života jejich rodiny. Přímluvy za duchovní obrození naší země apod.

Doporučujeme vaší pozornosti také možnost pomodlit se za domov spolu s dalšími křesťany v ekumenickém kontextu v rámci online aktivit, modlitebních řetězů a podobně.

S díky a přáními Božího požehnání a posily

*Petr Jan Vinš
generální sekretář ERC*

Všemohoucí Bože,
doznáváme, že jsme si nevážili tvé laskavosti a péče,
že jsme sami sebe pyšně stavěli na odiv světa,
že jsme nedokázali druhého mít za přednějšího sebe sama,
a že jsme se tak uvrhli do temnoty bloudění a nejistoty.
Prosíme tě, vyváděj nás z temnoty a ukazuj nám cestu,
vždyť ty jsi Světlem světa,
jen u tebe a v tobě nacházíme svůj pravý domov a ochranu.
Vlij do našich srdcí lásku a naději,
daruj nám pokoj v této nelehké době,
posiluj nás v těžkých chvílích našeho života
a osvobod' nás od strachu.
Posiluj ty, kdo pro pomoc bližním nasazují své zdraví a životy,
buď útěchou všem, kteří trpí,
a všem nám dej ducha zodpovědnosti a solidarity.
Žijeme v jednom společném domově,
který stvořily tvé ruce a který jsi nám dal do správy.
Děkujeme ti, že zde přebýváš s námi.
Chceme sloužit jedni druhým dobrou službou lásky.
V tom nás posiluj a utvrzuj,
skrže Krista, našeho Pána.
Amen.

Modlitwa o uzdrowienie

Wraz ze wspólnotą ekumeniczną całego świata niesiemy przed oblicze Boga nasze modlitwy o uzdrowienie. Jednoczymy się z naszymi siostrami i braćmi w innych wspólnotach we wspólnej służbie bliźnim, w powściągliwości i czujności oraz we wspólnym świadectwie. Módlmy się za świat, Kościół i wszystkich potrzebujących...

Boże łaski, Twoja dobroć zwycięża w całej historii świata. Otwórz serca wszystkich ludzi, aby odkryli łączącą moc wspólnoty. Okaż nam swoją niezmienną dobroć i wieczną łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże pokoju, zmień to, co wydaje się niemożliwe do zmiany. Przełam kulturowe i społeczne bariery, które nas dzielą, obciążają i udaremniają pojednanie. Przynieś temu światu pokój, szczególnie w [wymień kraje, miejsca...]. Uczyń nasz świat i nas samych znowu jednością i okaż nam swoją łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże, nasz Uzdrowicielu, przybądź nam z pomocą, gdy covid-19 nadal się rozprzestrzenia. Uzdrów chorych, chroń rodziny i przyjaciół przed zarażeniem. Wspieraj wszystkich udzielających pomocy medycznej i odpowiedzialnych za służbę zdrowia. Wzmocnij nas w postanowieniu wyeliminowania wszelkich chorób, malarii, dengi, HIV i AIDS oraz wielu innych. Okaż nam swoją łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże sprawiedliwości, czyń prędko sprawiedliwość dla tych, którzy cierpią z powodu zła. Pomóż tym, którzy cierpią ucisk i wyzysk. Daruj wszystkim nowe życie. Okaż nam swoją łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże, nasza skała i nasz warowny gród, chroń uchodźców, ludzi pozbawionych domu czy bezpieczeństwa, chroń porzucone dzieci. Pomagaj nam chronić prawa człowieka i jego godność. Okaż nam swoją łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże Stwórco, całe Twoje stworzenie wdycha z tęsknoty. Przemieniaj nas, byśmy przestali wyzyskiwać ten świat. Ucz nas żyć w harmonii z Twoim stworzeniem. Okaż nam swoją łaskę.

Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże miłosierny, wzmocnij i chroń tych, którzy z powodu wiary w Ciebie

są prześladowani. Chroń także wyznawców innych religii, którzy doznają prześladowań. Daj nam odwagę, byśmy wyznawali swoją wiarę. Twoje miłosierdzie trwa na wieki. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże życia, uzdrow bolesne wspomnienia, przemień samozadowolenie i obojętność, inspiruj i wspieraj naszą ekume-

niczną podróż, która przebiega od konfliktu do komunii nas wszystkich – laturośli jednego krzewu winnego – Jezusa Chrystusa. Okaż nam swoją łaskę. Wysłuchaj naszej modlitwy!

Boże, który podtrzymujesz nasze życie, zgromadź nas przy swoim stole w żywej wspólnocie wokół chleba i wina. Zwróć się ku nam i pomóż nam zwrócić się ku

sobie nawzajem. Pozwól by w nas i między nami wzrastała wspólnota zakorzeniona w Twojej miłości. Twoje miłosierdzie trwa na wieki. Wysłuchaj naszej modlitwy! Amen.

*Modlitwa przygotowana przez
Światową Federację Luteraniską*

*Thumaczenie:
Ewa Sojka, Jerzy Sojka*

Wspomnienia matki i córki z powstania 1863 r.

Książka autorstwa Emilii Heurichowej i Teodory Kiślańskiej pod powyższym tytułem stała się inspiracją do nagrania audiobooka, który można posłuchać w internecie.

Cokolwiek już zarzucono, cokolwiek historia, może i słusznie, zarzucił tym ludziom, że „krzewili złudzenia, marzenia” – to na ich i swoją obronę powiedzieć trzeba, że takimi złudzeniami ludzkość żyła stale, a usposobienie do złudzeń, będące rodzajem uszczęśliwienia, jest dziełem chwili odpowiedniej, jest stanem duszy, jakim tylko jakaś wyższa siła obdarzyć nas może, a nie namowy czy zewnętrzne okoliczności; siła ta wywiera wpływ mimowolny, budzi uspijony duch narodowy”. (s. 19)

„Wspomnienia marki i córki z powstania 1863 r.” wydano tylko raz, w 1918 roku. Książkę wydano tuż przed zakończeniem I wojny światowej, a zgodę na druk wydała niemiecka cenzura wojskowa. Autorki książki, wspomniane już wcześniej Emilia Heurichowa i Teodora Kiślańska, spisały swoje wspomnienia z burzliwych lat Powstania Styczniowego i z lat po nim następujących po latach, kiedy sytuacja już się była uspokoiła, a wspomnienia jeszcze pozostały. Warto wsłuchać się w głosy tych dwóch kobiet, nie tylko dlatego, że los tak im się ułożył, że znajdowały się bardzo blisko centrum wydarzeń i znały osoby, które były *spiritus movens* wypadków w 1863, ale i dlatego, że nieczęsto słyszymy autentyczne, kobiece głosy mówiące o historii.

Muszę przyznać, że przeczytałam tę książkę praktycznie za jednym posiedzeniem. Nie jest to bowiem grube dzieło, ma zaledwie 170 stron, co nie znaczy, że to literacka „waga piórkowa”. Nie. „Wspomnienia matki i córki” za gardło łapią czymś, co chyba najlepiej nazwać nagą prawdą o historii.

Kim są autorki?

Rodzina Heurichów, z której obie panie się wywodzą, była dość zamożną rodziną ewangelików, którzy w Warszawie osiedlili się sto lat przed opisywanymi w pamiętnikach wydarzeniami. Nie byli arystokracją, ale pełnili ważną rolę w życiu społecznym i intelektualnym stolicy.

Emilia Heurichowa urodziła się 16 sierpnia 1819 roku w rodzinie Macieja i Anny Szwarców. Kiedy wybuchało Powstanie Styczniowe miała 44 lata. Była wdową, miała cztery córki: Emilię, Julię, Teodorę i Helenę. Jej druga w kolejności córka, Teodora z Heurichów Kiślańska, w 1863 ma 20 lat.

Jak już nadmieniałam, żadna z kobiet nie jest pisarką, to matki, żony, towarzyszyki z konspiracji. Język „Wspomnień” nie jest zatem starannie reżyserowanym tańcem słów, którego zadaniem jest uwordzenie czytelnika. Teodora Kiślańska pisze we wstępie: „... spróbuję z chaosu wspomnień wysnuć i spisać zdarzenia bardziej interesujące, bez żadnej pretensji do wykwintnego stylu”.

We „Wspomnieniach matki i córki” fragmenty wspomnień obu kobiet przeplatają się, każda opowiada, co pamięta, opisując zdarzenia z własnej perspektywy. Zapiski Emilii, przypomnę – starszej z pamiętnikarek – są obudowane retrospekcjami. Widzimy dzięki niej i Powstanie Listopadowe, i emigrację, na którą udali się jej bracia, walczący wtedy z Rosjanami, i wcześniejsze wydarzenia, które Emilia przywołuje, sięgając do wspomnień swojej matki.

Panie opisują aresztowania (własne i bliskich), przeszukania domu, wywózki, pomoc w ucieczce z kraju, stanie w ko-

lejce po fałszywe paszporty. Wszystko to w manierze: „A cóż było robić? To żadne bohaterstwo. Trzeba było, to się robiło”. Nawet kiedy matka, Emilia, zostaje aresztowana i skazana, a panny Heurichówny zostają same, ale nie przestają pomagać w działaniach ruchu niepodległościowego.

To słodko-gorzka lektura w wielu miejscach. Jest takie, chyba moje ulubione, bo zawiera i grozę, i patos, i nieodparty komizm. Tuż po aresztowaniu Emilii panny Heurichówny są wstrząśnięte, bo przecież zostają same! Nie mają jednak czasu na strach, bo muszą pozbyć się świeżo wydrukowanego nakładu „Ruchu”. Czasopismo, na którego obecność w domu Heurichów przymknął oficer prowadzącego przeszukanie, trzeba było zniszczyć, bo jego znalezienie mogło pogorszyć sytuację matki. Panny wiedzą, że nie mogą liczyć na kolejny łut szczęścia i palą ciągle mokre jeszcze od farby drukarskiej stronice. Okazuje się jednak, że popiół, raczej czarne płaty spalonego papieru, wyfruwają z komina i są dobrze widoczne na śniegu. Tylko kolejny opad śniegu uratował dziewczyny.

Najbardziej jednak daje do myślenia język. Nie ma w nim uniesień patriotycznych. Nie ma uzalania się nad sobą, ani chwalenia się bohaterstwem. Jest humor, jest szczerzy obraz strachu i rozpacz. Są także urocze przebłyski pokazujące Teodorę i jej siostry jako młode, pełne życia, czasem psotne dziewczyny. I są te przejmujące słowa z końca książki „A myśmy – wtedy – nie mogli być inni”.

To właśnie tę książkę Studio Luteraneum działające przy Parafii Świętej Trójcy w Warszawie, przedstawia w formie darmowego, dostępnego dla wszystkich audiobooka, który można wysłuchać na stronie: www.wposzukiwaniuuslowa.pl

Przygotowanie „Wspomnień matki i córki z powstania 1863 r.” było możliwe dzięki zaangażowaniu i pracy kilku osób i dofinansowaniu z Narodowego Centrum Kultury.

Monika Lech

Znamení před druhým příchodem Krista

V Bibli je sedm druhů znamení, která signalizují blízký příchod Krista.

Znamení v přírodě

Matouš zaznamenal Kristova prorocká slova: „Na zemi bude hlad a zemětřesení na mnoha místech.“ (Mt 24,7) Lukáš zaznamenal slova: „Na zemi bude úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře.“ (L 21,25) Přírodní katastrofy budou připomínat všem, že se blíží nejvýznamnější událost v dějinách – druhý příchod Ježíše Krista. Koronavirus je jedním z Božích signálů pro nás skrze přírodu.

Znamení v životě národů

Podle Krista jsou národy jako obilné lány na poli (Mt 13,36-43). Každé obilí má čas zasévání, růstu, dozrávání a čas žně. Každý národ má svůj počátek, pak čas růstu, čas dozrávání a pak se blíží žně národů. Dozrávání národů je v tom, že národy chtějí být samostatné, nezávislé, suverénní. Dozrávání národů vidíme ve 20. století. V roce 1945 bylo v OSN 45

států. Ve 21. století je jich už 196. Také mezinárodní konflikty: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách... Povstane národ proti národu a království proti království.“ (Mt 24,6)

Znamení v životním stylu lidí a v mezilidských vztazích

Kristus praví: „Jako bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka: Jedli, pili, ženili se, vdávaly se! Jako bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli.“ (L 17,26-30) Veškeré úsilí lidí bude zaměřeno na hmotný blahobyť, prosperitu, technický pokrok a budování.

O mezilidských vztazích napsal apoštol Pavel: „Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, nevděční, bezbožní, nesmiřitelní, pomlouvaví, zrádci, nadutí... atd. a budou mít raději rozkoš než Boha.“ (2Tm 3,1-5)

Poznání zákonů přírody a technický pokrok

„A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečet tuto knihu až do doby kon-

ce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.“ (Dn 12,4) Vědci konstatují, že k tomu, aby se zdvojnásobilo poznání světa, bylo třeba 2 tisíce let. K druhému zdvojnásobení poznání světa bylo třeba už jen 20 let. Ke třetímu jen 10 let. Nyní dochází k dalšímu zdvojnásobení poznání už za 3 roky. Poznání zákonů přírody se odráží v technickém pokroku. Žijeme v době technického pokroku, jaký nebyl nikdy v dějinách.

Globalizace – znamení blížícího se panování antikrista

Ve 13. kapitole Zjevení je proctví, že se na zemi uskuteční trojí globalizace: globalizace politická (v. 7), ekonomická (v. 17), náboženská (v. 8. + 15). Na celé zemi bude vytvořen jeden politický systém a vládcem bude jeden člověk – velmi tvrdý diktátor (2Te 2,3-4). Rozhodne se, že odstraní ze země víru v živého Boha a v Ježíše Krista. Je nazván antikristem. V nynější době už národy spějí ke globalizaci.

Znamení v národě izraelském

Návrat Židů do zaslíbené země a vznik novodobého státu Izrael (5M 30,3-5; Ez 37,21-22). David Ben Gurion 14. května 1948 vyhlásil vznik židovského státu – Izraele. Dalším znamením je vláda Židů nad Jeruzalémem (L 21,24). Od roku 1967 patří Jeruzalém opět izraelskému národu. V roce 1981 schválil izraelský parlament, že Jeruzalém je a bude věčným, nedělitelným, hlavním městem Izraele. Palestinci chtějí Jeruzalém pro sebe. Jeruzalém se stal velkým mezinárodním problémem (Za 12,2-3).

Znamení v křesťanské církvi

- Příchod falešných mesiášů a lživých proroků (Mt 24,4-5). Vznik mnohých falešných učen.
- Zvěstování evangelia všem národům země (Mt 24,14). Wycliffova misie překládá v současné době evangelium do více než 1000 jazyků. Pracuje na tom více než 6 tisíc misionářů.
- Pronásledování věrných následovníků Pána Ježíše (Mt 24,9). V dnešní době je největší pronásledování křesťanů v dějinách. Pronásledováno je 245 milionů křesťanů v 73 zemích světa.
- Lhostejnost křesťanů: „Vychladne láska mnohých.“ (Mt 24,12) Prázdné kostely svědčí o velké lhostejnosti mnohých křesťanů. Proto platí Kristova výzva: „Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Mt 24,13)

Stanislav Kaczmarczyk
emeritní pastor

Jesteś ważny dla Boga

„Czy nie sprzedaje się pięciu wróbli za dwa grosze? A przecież Bóg pamięta o każdym z nich. Co więcej, wszystkie włosy na waszej głowie są policzone. Nie bójcie się! Jesteście więcej warci niż wiele wróbli.”
(Ewangelia według św. Łukasza 12,6-7)

Czy słyszcicie te słowa? Zwłaszcza te ostatnie, że jesteśmy ważniejsi niż wiele wróbli i że wszystkie włosy na naszej głowie są policzone? Przecież wydaje się to niemożliwe. Włosów mamy tak wiele, że gdybyśmy chcieli je policzyć, to rok by nam nie starczył, a policzyć wróble, to już całkiem dla nas niemożliwe. A jednak! Niemożliwe to jest dla nas, ale dla Pana Boga (o czym przecież wiemy ☺) nie ma nic niemożliwego.

Pan Bóg nas tak kocha, tak bardzo, że wie, ile mamy na głowie włosów. Tak nas kocha, że pilnuje, aby nic nam nie groziło. Dla Pana Boga to my jesteśmy najważniejsi. Nie martwmy się więc o to, co będzie, tylko zaufajmy Panu Bogu. Kiedy będziecie się dzisiaj modlić, to powiedzcie głośno: Panie Boże, ufam Tobie! O mnie, o mamę, o tatę, siostrę, brata, babcię i dziadka troszcz się TY!

Niech tak właśnie będzie! Amen!

Bóg daje ci szczególną obietnicę na każdy dzień, żebyś mu ufał/a w każdych okolicznościach, nawet podczas pandemii. Aby tę obietnicę odszyfrować, przekreśl co trzecią literę:

NIAEBCÓJBSIDĘBEOMFJAGZTVOBPA
 NJIEKLEŃKAYJSQIĘWBOEMJRA
 BTOGZIEUMTIWOPIMO
 WZAMOSCNDIĘFCIGĘAHDAJMCKIPLOMYOC
 XPOCDEVPRBĘCNIĘMPRQAWIĘCDA
 SFPRHAWKIEZDLWIWEOŚNCIXSWKOJLEJZ

(Księga Izajasza 41,10)

Grudzień 2020

1 wt	Hbr 10,32-39	Iz 58,1-14
2 śr	Kol 1,9-14	Iz 59,1-15
3 cz	1 Tes 5,1-8	Iz 59,15-21
4 pt	Ez 37,24-28	Iz 60,1-14
5 sb	Ha 2,1-4	Iz 60,15-22
6 nd	Jk 5,7-11	L 21,25-33
7 pn	Iz 25,1-8	Iz 61,1-11
8 wt	Iz 26,7-15	Iz 62,1-12
9 śr	Obj 2,1-7	Iz 63,1-6
10 cz	2 Kor 5,1-10	Iz 63,7-16
11 pt	Za 2,14-17	Iz 63,17 – 64,11
12 sb	1 Tes 4,13-18	Iz 65,1-16
13 nd	Łk 1,67-79	1 Kor 4,1-5
14 pn	Oz 14,2-10	Iz 65,17-25
15 wt	Mt 3,7-12	Iz 66,1-4
16 śr	Iz 45,1-8	Iz 66,5-17
17 cz	Łk 1,26-38	Iz 66,18-24
18 pt	2 Kor 1,18-22	Łk 1,1-17
19 sb	Iz 11,10-13	Łk 1,18-25
20 nd	1 Mż 18,1-15	Flp 4,4-7
21 pn	Obj 3,7-12	Łk 1,26-38
22 wt	Obj 22,16-21	Łk 1,39-56
23 śr	Iz 7,10-14	Łk 1,57-66
24 cz	Iz 11,1-12	Łk 1,67-80
25 pt	Iz 52,7-10	Łk 2,1-14
26 sb	Obj 7,9-17	Łk 2,15-20
27 nd	Łk 2,22-40	Ps 2
28 pn	Mt 2,13-18	Łk 2,21-24
29 wt	1 J 4,11-16	Łk 2,25-35
30 śr	Iz 63,7-14	Łk 2,36-40
31 cz	2 Mż 13,20-32	Łk 2,41-52

Grudzień 2020

„Podielisz twój chleb z głodnym i biednych bezdomnych przyjmiesz do domu, gdy zobaczysz nagiego, przyodziejesz go, a od swojego współbrata się nie odwrócisz.” (Iz 58,7)

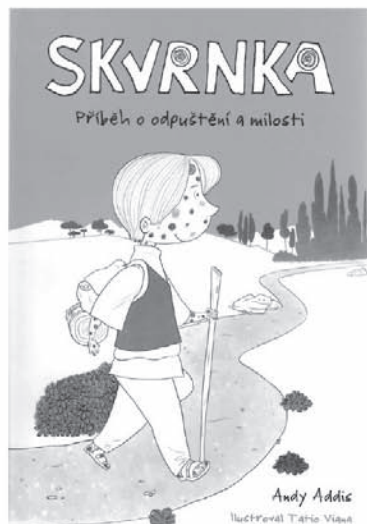
Po pierwsze: co to za słowa? Dotyczą prawdziwego postu: „Taki jest post, w którym mam upodobanie...” – mówi Pan. Mówi nam to na progu Adwentu. A przecież to właśnie Adwent był niegdyś w Kościele okresem postu, wyciszenia i przygotowania katechumenów do chrztu – chrzty zaś odbywały się na Święto Epifanii, objawienia się Chrystusa i zwiastowania ewangelii poganom. Czas ten był również 40-dniowy, podobnie jak przed chrztami wielkanocnymi. Liczba ta „zagubiła się” niejako za sprawą zmiany kalendarza z juliańskiego na gregoriański, ale jej ślad znajdziemy w Kościołach tradycji wschodniej w tzw. Poście Filipowym (zaczyna się 28 listopada, a kończy w Boże Narodzenie według kalendarza juliańskiego – można sprawdzić, że „czterdziestka” wychodzi...).

Pan przypomina nam więc te słowa na początku tegorocznego czasu postnego ściszenia, jakim miałyby być Adwent. W tym roku zdaje się rzeczywiście takim będzie. Może wreszcie będziemy mieli okazję wiele spraw przemyśleć i inaczej na nie spojrzeć aniżeli tylko poprzez pryzmat gorączkowych przygotowań i bieganiny przedświątecznej. Kolejne święta zostaną prawdopodobnie odarte z ich zewnętrzności. Wykorzystajmy ten czas dobrze, jakkolwiek by był – skupmy się na wewnętrznym przyjęciu Zbawiciela, który dla nas i do nas przybywa...

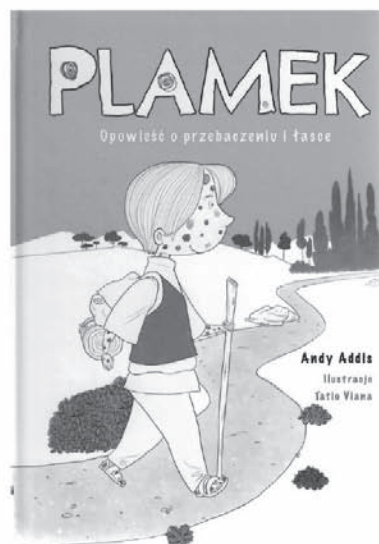
Ale – po drugie – to słowo jest wezwaniem do solidarności z potrzebującymi, z tymi, którzy nie mają nic albo mają mniej od nas. To także wyzwanie, które staje nam przed oczyma w zupełnie nowej odsłonie. W czasie, kiedy wszystkim „ubędzie” (środków materialnych) nie wolno nam zamykać się w ubolewaniu nad sobą. „Miłą” dla Pana, przez Niego „upodobaną” postawą nadal pozostaje ta, która dobro drugiego stawia nad własne. Bo On to właśnie uczynił we swym Wcieleniu, pozbawieniu samego siebie chwały i atrybutów, i przyjęciu wszelakiej ludzkiej biedy oraz nędzy, włącznie z ostateczną konsekwencją grzechu, jaką jest śmierć. Po to Bóg przyszedł między nas jako człowiek. A więc i my mamy o uboższych od siebie nie zapominać. A sposób i formę realizacji tego wyzwania, to jak NIE BAĆ SIĘ BLIŹNIEGO, ale wręcz jak BYĆ DLA NIEGO POMOCNYM w tym dziwnym pandemicznym czasie, przemyśleć będziemy musieli już my sami...

jak

NOVINKA u nás v prodeji.

110 Kč
(vázaná)

120 Kč
(brožovaná)

Skvrnka je chlapec, který žije v království, kde všichni mají na své kůži skvrny. Pokaždé, když někdo udělá něco zlého, objeví se další skvrna. V naději, že najde někoho, kdo ví, jak se jich zbavit, vyrazí Skvrnka na cestu.

Skvrnka, podobnoství pro dnešní děti, pomáhá dětem pochopit pojem hříchu, odpuštění a milosti zapamatovatelným a poutavým způsobem. V knize také naleznete průvodce pro rodiče i pomůcku pro vedení dětí ke Kristu.

Seniorátní evangelický den

Návsí, 20. 9. 2020

Foto: Roman Raszka

Konference

Diakonie v kontextu společenských výzev

Třinec, 2. 10. 2020

Foto: archiv SD

Ocenění zakladatelů Slezské diakonie

Třinec, 3. 10. 2020

Foto: archiv SD